

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2015

Praznicul Nașterii Domnului

Omul își caută bucurii împotriva suferinței. Domnul le spune sfinților să vindece suferința neamului omenesc, cel stăpânit de păcat. Domnul dojenește neamul român pentru felul cum sărbătorește Crăciunul și îi amintește că și-a mutat sărbătorile străbune.

În zi de praznic de naștere a Mea pe pământ, Eu, Domnul, Mă las cuvânt în cartea Mea cea de azi și Mă vestesc în lung și în lat cu această zi și le spun la toți cei de pe pământ că Eu sunt Făcătorul cerului și al pământului, că Eu sunt Creatorul, că Eu sunt Crăciunul, așa cum M-au botezat strămoșii cei sfinți în zi de praznic de naștere a Mea pe pământ, și sunt plin de daruri, numai să am cui să le dau, numai să Mă vrea cu ele omul.

Și iată, cobor prin greu și-Mi las un picuț de cuvânt în carte și Mă uit la durerea pe care au avut-o cei care Mi-au purtat venirea Mea cea de atunci când M-am născut pe pământ, căci cu durere s-au purtat din loc în loc ca să Mă ocrotească de cei ce Mă pândeau să-Mi curme viața, o, și cu durere a fost atunci așezată nașterea Mea pe pământ și ocrotirea trupului Meu apoi de cei ce Mă purtau, și n-am avut Noi sprijin, căci omul nu trage cu durerea, nu trage cu cei îndurerați, că e slab omul și-și caută bucurii împotriva suferinței, iar Eu sunt Cel milos și-Mi pornesc mereu sfinții să meargă spre toți cei îndurerați și să le dea daruri, și le spun Eu lor: O, sfinți vindecători, coborâți, o, coborâți în slavă, coborâți pe pământ la oameni, că e în suferință tot neamul omenesc și-și caută alin și nu se găesc pe pământ oameni vindecători cu putere, căci neamul omenesc este stăpânit de păcat, o, sfinți vindecători. O, e tare, tare trist omul, și de aceea caută cumva bucurii, și nu are putere să înțeleagă împărăția cerurilor și alinul cel de la ea pentru om.

O, de câte ori am stat Eu cu omul, luând chip pământesc, omenesc, o, de câte ori! O, cât călătoresc, cât de mult stau de vorbă cu oamenii și nu Mă cunoaște nimeni, căci nu Mă descopăr. Stau și Mă uit cu durere câte păcate în oameni pe pământ și câtă vindecare aș vrea să le dau, câtă naștere de sus! Aș vrea să-i dăruiesc omului împărăția cerurilor cea plină de pace în om, numai să vrea omul cu ea în el și de partea lui apoi.

O, popor al cuvântului Meu, pace ție, fiule! Lumea zice altfel în ziua Crăciunului, zice la mulți ani, dar Eu îți zic: Pace ție! Cobor prin durere la tine și prin ger, și cobor cu strămtorare de putere, iar tu Îmi știi strămtorarea Mea. O, scoală-te și grăbește-te să stai în ușă cu colăcei și cu daruri creștinești, că vin colindători la izvor, iar tu să-i întâmpini și să le dai daruri din cer așa cum și Eu îți dau și te fac împărțitor, că Mă pregătesc să intru în carte cu mama Mea Fecioara și să trimi-

tem apoi cartea la toți cei care privesc în calea cuvântului Meu și Mă așteaptă să Mă arăt cu el.

O, ce frumos, ce frumos colindă îngerașii și sfinții în ziua Mea de praznic de naștere, ce frumos! E praznic de naștere și Mă mângâie sfinții și îngerașii și Mă mângâie mama Mea Fecioara.

O, țara Mea cea de azi, o, neam român, nu e ziua Mea, nu e Crăciunul când ții tu Crăciunul, că nu așa l-au purtat strămoșii tăi, iar ție îți trebuia să ascuți de sfinți și de părinți, și iată, Crăciunul este cum îl țineau ei, și Mă primeau ei cu această sărbătoare și cu acest nume. Eu sunt Crăciunul, Eu sunt Creatorul și-Mi ziceau Crăciunul strămoșii tăi și erau plini de daruri sfinte, și de aceea Mă iubeau strămoșii tăi, iar tu faci acum ca lumea toată, faci petrecere cu mâncăruri care nu se mănâncă în zile de post de Crăciun.

O, nu pot oamenii să se distreze, să mănânce și să bea când vine ziua cea dintre ani și căreia lumea îi zice revelion. O, a venit omul străin de sărbători sfinte și te-a păcălit și a plecat și te-a lăsat păcălită, o, țara Mea ortodoxă, iar tu ai zis ca el și ți-ai mutat sărbătorile străbune, de parcă tu erai păgână, nu creștină, și n-a avut cine să te apere, să te ocrotească de acest rău, căci capii bisericii te-au vândut neorânduiei, o, țara Mea de azi. Dar tu nu știai ce ți-au lăsat scris strămoșii tăi cei sfinți să faci și să trăiești? Eu, Domnul, te aștept să-ți revii, și de mult te aștept și te privesc, că nu e bine să rămâi după legea omului care a umblat la ceea ce nu era al lui. Să știi că Eu Mi-am așezat la loc praznicele sfinte pe vatra ta și Mi-am zidit biserică vie din fii credincioși și cu frică de Dumnezeu în ei, că nu voiesc să vin și să găesc peste tot neorânduială în tine, căci adevărata biserică și obște creștină pe voia Mea nu este cea de pe vârful de munte și cu porfiră pentru înveșmântare, ci este cea ascultătoare de Domnul și de părinții sfinți, este cea neștiută, cea nebăgată în seamă de lume, necălcată și neurmată de oamenii lumii, este cea care are preț în ochii Mei și este cea neubită și cea zavistuită, dar iată ce-ți spun: Vai de biserică cea fără de dușmani, căci ce mai este ea? E fără de preț biserică cea nedușmănită. Aceasta spun Eu acum spre știre peste pământ.

Iar acum Eu voi sta cu mama Mea Fecioara în grăire pentru praznic de naștere a Mea, dar stăm acum cu voi, fii ai poporului Meu de azi, și primim colindătorii, măi fiilor. În această zi de praznic sfânt, pace vouă și celor ce vin la voi și la izvorul Meu de cuvânt!

Slavă în cer și pe pământ pentru praznicul Crăciunului, căci Crăciunul Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2014/7 ianuarie 2015

Soborul Maicii Domnului

Sufletul minunat este cel plin de dor de Dumnezeu pe pământ; nu-mai el știe ce este mângâierea. Taină mare poartă în ea mângâierea. Iubirea e plină de umilință și de mângâiere. Umlința și mângâierea sunt rodul iubirii, sunt lucrarea sufletului iubitor.

Mă întorc în carte, fiilor. Cartea Mea cea de azi, așezată de Mine pe pământ prin voi, ea este calea pe care Eu, Domnul, grăiesc în zilele acestea pe pământ. Pe această cale pot Eu să grăiesc omului, și pe ea vin cu sfinții Mei, cu cei din cer grăire între Mine și ei, între ei și Mine, ca să vadă și omul grăirea celor din cer, ca să știe și cei de pe pământ cum este în cer și ce grăiesc cei din cer, și să vadă apoi cum grăiește Domnul cu omul pe pământ, măi fiilor. Grăirea Mea cea de azi cu mama Mea Fecioara și grăirea ei cu Mine, această grăire se așează azi în carte pe pământ, și așa se lucrează în cer, și se așează pe pământ lucrarea celor din cer, cuvântul cel din cer.

Mângâiere multă lucrăm în ziua aceasta, scumpă mama Mea. O, cât de vii sunt cei ce-și au locuința în cer, mamă, și câtă mângâiere dau ei să aducă și s-o pună peste cei de pe pământ, o, mama Mea! O, câtă mângâiere pe Noi, cei din cer, când grăim între Noi și are cine să Ne audă de pe pământ grăirea, mamă! Duhul Mângâierii, pe El L-am promis ucenicilor Mei că va veni pe pământ și Se va da lor.

O, nu știe omul ce este mângâierea, nu știe, mamă. Suflet minunat trebuie să aibă omul ca să înțeleagă cu el ce este mângâierea, iar sufletul minunat este cel plin de dor de Dumnezeu pe pământ, mamă. O, cât de dor ar trebui să-i fie de Dumnezeu omului! Cum să facem să aibă oamenii suflet cald după Domnul, după cei din cer, după taina mângâierii, cum să facem, mamă?

O, Doamne mângâios, o, Fiule scump al meu, numai cei ce au îndurat dureri de suflet, numai aceia știu ce taină mare poartă în ea mângâierea, Duhul Mângâierii, Fiule scump. Grăim în mijlocul celor din cer în această zi de amintire a mea și a Ta, după ziua de mângâiere a nașterii Tale, ziua când eu am pus sarcina jos lângă mine, și m-am mângâiat cu ea și sub ea, sub privirea Ta dumnezeiască de copil mic, de Dumnezeu micuț, de Cel ce S-a micșorat atât cât a putut trupul meu să cuprindă atunci când Tatăl m-a făcut cale a Ta spre cei de pe pământ, atunci când Tu Te-ai făcut Om, o, Doamne. O, Te-ai făcut Om, când Tu erai Dumnezeu, ca să-i poți spune omului cât îl iubești dacă l-ai zidit la începutul lui, și i-ai spus aceasta prin micșorarea Ta, că Te-ai micșorat, Doamne scump, ca să Te poată omul cuprinde, ca să poată omul cu Tine, și de dor ai făcut aceasta, iar eu voiesc în ziua mea de sobor, în a doua zi a noastră a praznicului de Crăciun, voiesc să-i dau omului putere de suflet ca să ne poată pe amândoi cuprinde în sufletul lui și ca să-L aibă în suflet pe Domnul Cel mic și pe mama Lui, pe cei îndurerați, care umblau să găsească loc pe pământ și să se așeze pentru nașterea Ta și pentru îngrijirea Ta apoi, căci noi eram pribegi atunci, pribegi din loc în loc, și oamenii nu ne cunoșteau.

O, nu ne cunosc oamenii, Fiule prunc, Doamne al meu scump. O, ce dulce ești și cât aș vrea să Te simtă omul, dar oamenii nu ne cunosc, Doamne scump! Dacă am deschide cerurile, dacă am da la o parte perdeaua ce ne desparte de lumea cea văzută de om și Ți-ar vedea oamenii dulceața privirii și a mângâierii, ar fi atunci să-L vadă ei pe Domnul Cel dulce, pe Cel atât de aproape de om, că ai venit pe pământ acum două mii de ani ca să fii cu oamenii, Doamne, ca să le dai

mângâieri și vindecări și lacrimi după Tine, și le-ai dat, Doamne, la toți, câți Te-au cunoscut de Fiu al lui Dumnezeu venit pe pământ prin pântecele meu cel fecioresc și îngrijit de mine pentru creșterea Ta apoi, până ce ai așezat pe pământ dovada dumnezeirii Tale când ai înviat prin cruce și ai lăsat credință în oameni și căutare după Tine și mulți Te-au căutat apoi și s-au dorit cu Tine, și au luptat pe pământ ca să rămână ai Tăi în cer, și iată câtă ceată cerească, o, câtă, Doamne!

Grăirea mea de azi e dulce și se îndulcește lucrând și grăind, că vreau să simtă omul mângâierea cea de la noi și să ia în el putere de suflet ca să ne poată cuprinde, Doamne, pe amândoi, pe Tine și pe mine, Fiule scump, pe cei îndurerați care umblă să găsească loc de popas pe pământ. Umblă Domnul și caută sălaş care să prindă viață și bucurie de la Domnul, căci păiuțele au prins viață când Dumnezeu Făcătorul a fost așezat pe ele în noaptea nașterii Lui pe pământ, și era noapte și era aproape de vremea luceafărului dimineții, iar zorii acelei zile L-au cuprins pe Domnul și s-au mângâiat cu El, cu Făcătorul lor, așa cum toate Îl slăvesc pe Domnul.

O, cum să grăim mai frumos ca să lăsăm mângâiere peste pământ și peste om, Fiule născut, copil îndurerat ca și mama Ta, căci unul pentru altul eram îndurerați, și așa ne mângâiam durerea, și tot așa și azi, Doamne născut și plin de umilință apoi? Iubirea Ta e plină de umilință, e plină de mângâiere, și prin acestea două poate omul să înțeleagă dacă are în el iubire, dacă are iubire în lucrarea sa.

Dar Tu acum de lângă mine tot așa vei lucra. Dulce cuvânt să dai celor ce-Ți țin calea când vii cuvânt pe pământ, și să învețe ei de la noi că umilința și mângâierea sunt rodul iubirii, sunt lucrarea sufletului iubitor, iar nouă așa ne este lucrarea, o, Fiule scump al meu. Amin.

O, scumpa și dulce Mea mamă, o, câtă duiosie în duhul tău, mama Mea! Ce față dulce și sfântă îi face omului duiosia, duhul cel duios, mamă! Un suflet duios îi vede dulci pe toți, îi sunt dragi toți și toate, și așează totul în sfințenia sa.

O, iată de ce au fost și sunt duiosi sfinții Mei, măi poporul Meu! O, cât de dulce a așezat în carte mama Mea cuvântul mângâierii ei! Să iei cartea aceasta și s-o așezi în calea omului ca s-o găsească tot omul, fiule poporul Meu! Îți mulțumesc pentru toată lucrarea ta cea pentru Mine ca să se vestească peste pământ grăirea Mea. Pentru truda ta ca să Mă împarți îți mulțumesc. Îți mulțumesc cu mângâiere, măi poporul Meu.

O, fii ai oamenilor, căutați-Mă cu inima smerită, căutați-Mă cu dor. Mă așez în calea voastră cuvânt. Mă fac carte pe pământ și Mă dau de știre cu ea. O, fiți credincioși și așezați-vă să lucrați minuni, așezați împlinit în voi cuvântul lui Dumnezeu și vă veți umple de duhul duiosiei și al dorului de Domnul pe pământ. Luați din cer, că nu sunt veșnice cele luate de pe pământ. De aceea luați din cer, ca să vă faceți veșnici prin ele, o, fiilor.

Iar tu, poporul Meu, tu să Mă împarți, tu să Mă așezi în calea oamenilor, că e vremea venirii Mele iarăși după om acum, și tu știi aceasta de la Mine, tu știi că a venit vremea aceasta proorocită de Scripturi că va veni.

Iată, am stat și am primit colindători, măi fiilor, și le-am dat colăcei și bomboane dulci și i-am așezat la masă. În a doua zi de după praznicul nașterii Mele M-am așezat în carte cu mama Mea Fecioară, cu grăirea dintre Noi și Ne-a fost dulce și mângâioasă grăirea. O, ce mângâiere pe cei din cer când pe pământ se așează grăirea lor! Aceasta este lucrarea ta

cu Mine, poporul Meu de azi.

O, stai sub mantia Mea, fiule, și lucrând să stai sub ea. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, iar tu ești poporul cuvântului Meu din zilele acestea. Așa să ne cunoască pe noi oamenii, iar lumina cuvântului Meu să-i cuprindă pe ei și să înțeleagă cu ea pe Domnul, pe Cel născut în Betleem din mamă Fecioară acum două mii de ani.

O, pace vouă, fiilor! Stați în preajma coborârii cuvântului Meu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2014/8 ianuarie 2015

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Iubirea pentru Dumnezeu este foc care arde în om. Mărirea omului este iubirea de Dumnezeu. Rugăciunea aduce pace pe pământ în oameni și între oameni.

In a treia zi de după praznicul nașterii Mele pe pământ, Eu, Domnul Iisus Hristos, așez în carte cuvânt de sărbătoare, căci apostolul și mucenicul Meu Ștefan are în această zi ziua lui de sobor între sfinți, și mare a fost locul Meu din el, mare, măi poporul Meu.

O, pace ție îți spun și azi, fiule poporul Meu! Cu tine Mă sprijin pe pământ, cu tine, fiule, și voiesc cu tine să fac mult, mult bine, multă lucrare de folos, că mult îi lipsesc omului cele din cer, mult de tot stă el departe de cele de sus pentru viața lui. Aș vrea să-l înviorez pe tot omul, ca să poată el cu cele de folos lui, dar s-a dat mult cu cele vremelnice, bietul de el, și greu mai pătrunde Domnul cu împărăția Sa cea dulce în om.

Însemnăm în carte această zi de sărbătoare și îi dăm intrare apostolului Duhului Sfânt, că plin de Duh Sfânt a fost el și plin de râvnă pentru Mine, Cel prigunit de cei mari ai vremii de atunci, că fiecare vreme a avut mai-marii ei peste oameni, iar mai-marii nu vor nimic mai mult ca și mărirea lor, prin care ei ajung orbi față de tot și toate câte ar însemna mari în fața mării lor. Apostolul Meu Ștefan însă, s-a ridicat în vremea aceea și M-a vestit pe Mine cu putere de cuvânt și a dat să rușineze dorul de mărirea a celor mari de peste gloate atunci, și care l-au făcut să tacă numaidecât pe mucenicul Meu apoi, dar mărturisirea lui a rămas în timp împotriva lor ca o carte de judecată, carte care are putere împotriva tuturor celor care prin vreme fac cu Dumnezeu ceea ce au făcut cei din vremea lui Ștefan cel azi sărbătorit bisericește, și toată lucrarea sfinților Mei rămâne pe pământ spre mărturie veșnică, iar ei sunt cei veșnici apoi, după cum este în Scripturi făgăduința pentru cei ce mărturisesc cu putere pe Domnul pe pământ.

O, mucenicule plin de râvnă pentru credința în Mine a oamenilor de atunci și de apoi, îți fac intrarea în cartea Mea cea de azi. Duhul Sfânt este Călăuza duhului tău ca și atunci. Binecuvântată să-ți fie grăirea în ziua ta de sobor între sfinți, și stau cei din cer și ascultă acum grăirea ta. Amin.

Mă înveșmântez în duhul râvnei cea pentru Tine, o, Iubitul meu Stăpân și Domn Iisus Hristos, că mi-ai hrănit cu multul iubirea mea de Tine și sufeream mult de mila celor ce nu aveau în ei această fericire, iubirea cea pentru Tine, Domnul meu Iisus. Cei ce cunosc această fericire sunt cei ce Te cunosc îndeajuns, căci darul Tău este mare și descoperă lor Ființa Ta cu multul, iar locul unde Tu stai e tot o slavă, Doamne, tot o grăire, tot o iubire mărturisită, o, Doamne al meu. Iubirea de Tine a fost

toată bogăția sufletului meu și toată înțelepciunea mea, care de sus mi se hrănea și se adăuga. Îmi venea să spun la toată lumea cine ești Tu și ce au făcut și ce fac cu Tine cei mari ai lumii, cei ce se cred mari, Doamne, cei care au știut și știu mereu că Tu ești Cel mare, că Tu ești Domnul și că ai puterea toată în cer și pe pământ, dar dorul lor de mărirea peste oameni îi îndeamnă mereu să Te ascundă, să Te dea la spate, să Te folosească pentru mărirea lor și atât, o, Doamne.

În ziua mea de serbare între sfinți le spun la toți cei de pe pământ să se dea de partea iubirii, nu de partea mării, că numai Tu, Doamne, ești mare, o, numai Tu, căci oamenii sunt făpturi neputincioase înaintea mării Tale cea de necuprins cu mintea sau cu ochii omenești, iar mărirea omului e veștedă de tot, chiar și când îi este mult hrănită din părți, și toată slava omului este ca iarba și ca soarta ei apoi.

În ziua mea de serbare între sfinți, le spun și la toți cei care Te iubesc, Doamne, le spun și lor să-și învețe iubirea să ardă mereu în ei, căci iubirea care se răcește slăbește mult, slăbește în putere și se face mică cu fiecare răceală pe care omul o lasă să-l încerce. O, iubirea este tot un foc, nu altfel este ea. Pe ea a vestit-o Domnul când a spus că foc a venit să arunce pe pământ și să se tot aprindă el apoi, și așa să stea mereu, căci altfel ea se răcește și se face frig în casă pentru Domnul iubirii, frig în om pentru Domnul.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu, tu să trăiești din iubire, ea să-ți fie viața, căci Domnul această soartă a ales ție, și tot așa să alegi și tu să fii. Pe toate cu iubire să le lucrezi, pe toate din iubire să le zidești. Duhul mărturisirii pentru Hristos, acesta să te stăpânească mult, eu aceasta îți doresc și-ți dăruiesc în această zi, căci altă fericire în afară de Domnul nu este între pământ și cer, o, nu este. Așadar, aprinde mereu și tot mai mult acest foc în tine: iubirea de Dumnezeu, iubire mărturisită până peste toate înălțimile de pe pământ, căci eu mi-am pus viața pentru ea și în numele ei și nu este mai mare iubire ca aceasta, ca să-I dea omul Domnului toată, toată iubirea sa. Amin.

O, poporul Meu de azi, auzi tu mărturisirea ucenicului Meu? O, fiilor, s-o audă toți cei care nu știu ce este mărirea omului, căci una este ea, și aceasta este iubirea de Dumnezeu în om.

Acum, Eu, Domnul, te vestesc de pregătire pentru praznicul de Bobotează, măi poporul Meu. Cu sprijinul iubirii tale de Domnul vom face toată pregătirea și vom sta înaintea celor ce se vor strânge la izvorul Bobotezei și la pieptul Meu cel plin de dor ca să petrec cu ei, cu cei ce vin la izvor, iar tu îmi ești sprijin și așternut Mie și lor. Eu, Domnul, îți voi da putere și ajutor de sus și de jos și alin peste toate neputințele tale, că este de lucru și avem nevoie de alin și de mângâiere din unii în alții și de bucurii, măi fiilor, căci biserica Mea așa lucrează.

Binecuvintez pregătirea cea pentru praznicul de Bobotează și înțelepciunea cu care voi pregătiți serbările Domnului și ale sfinților Lui, fiilor. Pace vouă! Eu sunt cu voi tot timpul, o, fiilor. Așa să fiți și voi cu Mine, și să-Mi înțelegeți lucrarea câtă am de lucrat cu voi și prin voi.

Pace vouă, iar și iar pace vouă, fiilor! O, e multă nevoie de pace peste tot pe pământ în oameni și între oameni. Cereți din cer pace pe pământ, fiilor. Cereți din cer să se înmulțească duhul iubirii în oameni, și de la el duhul păcii, duhul liniștii peste tot. Rugăciunea aduce de la cer ceea ce spune ea. Să fie rugăciune de pe pământ spre cer și să fie Domnul pe pământ cu omul!

O, rugați-vă neîncetat, fiilor, și cereți-Mi să cobor pe pământ în oameni duhul rugăciunii spre cer și să creadă ei că Domnul le va da lor.

Eu sunt cu voi cu pacea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.
27 decembrie 2014/9 ianuarie 2015

Praznicul Tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Iubirea de Dumnezeu îl păzește pe om de păcat. Sfințenia este bucuria sfinților. Povește pentru întărirea rugăciunii de obște la miezul nopții și pentru rânduială întreagă în fiecare zi. Durerea Domnului pentru că diavolul îl înfrânge pe om prin păcat.

Îngerii și sfinții Îmi însoțesc ființa Mea dumnezeiască și Ne așezăm cu sărbătoare de cuvânt în cartea Mea cea de azi, și este sobor de arhieriei sosiți la masa cea de azi a cuvântului Meu, și între ei își are ziua lui de serbare arhierul Vasile, luptător mare împotriva diavolului, că mult se teme diavolul de cei înveșmântați în harul cel de sus, în puterea Mea, pe care am făgăduit-o Eu că le-o voi da ucenicilor Mei ca să calce ei cu ea peste cei ce dau să muște, peste șerpi și peste scorpii, peste cei ce dau să vatâme, că fără putere de sus în el e biruit omul.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt Eu și cartea cuvântului Meu ca să se așeze în ea pe pământ cuvântul Meu și să fie dat de știre celor ce Mă știu aici și celor ce Mă întâlnesc pe calea aceasta, și mai ales să fie dat spre lucru cuvântul Meu.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! O, pace vouă, fiilor, că fără pace de la Mine nu este omul cu Mine! Pace vouă vă spun, căci suntem în lucru pentru că vine praznicul Bobotezei și trebuie așternut acest praznic, trebuie pregătit. Voi sunteți prietenii Mei și Mă sprijin cu voi în lucrul Meu cel mult peste pământ, și multă nevoie de pace este pentru lucrul cel cu Domnul. De unde vine pacea, fiilor? Pe ce cale poate ea să pătrundă în om și între om și om pentru lucrul Meu când Eu hărăzesc prin cuvânt peste cei cu care Mă sprijin pe pământ și le spun mereu: „Pace vouă!”? O, e nevoie de pace vouă pe calea tulburării, ca să fie depărtată tulburarea dacă ea vine, ca să fie depărtat diavolul cel neascultător de Dumnezeu și de omul lui Dumnezeu, de cel îmbrăcat cu harul Meu din pricina lucrului Meu cu el.

O, pace vouă, măi fiilor, căci în vreme de lucru se nasc apăsări, își bagă diavolul coada pe ușă cu ispite dacă nu găsește veghea la ușă și dăruire de peste tot pentru împărăția Mea, pentru pacea Mea vouă, iar coada diavolului atinge pacea și liniștea ca să aibă omul prilej să lupte împotriva diavolului și să rămână pacea Mea în el și cu el apoi. Suntem în toi cu pregătirea cea pentru Bobotează și așternem totul acum și ieșim apoi în calea celor ce așteaptă să vină sărbătoarea, să vină la sărbătoare.

O, ce blând, ce cald, ce duos grăiesc Eu cu voi! Voi trebuie să aveți învățător pentru toate, măi fiilor, iar învățătorul trebuie urmat, trebuie cei ce iau învățătură să fie apoi ca învățătorul lor, și tot așa să și lucreze. O, roștiți și voi unii peste alții pace vouă, roștiți și voi, fiilor. Eu grăiesc blând și cald și duos și dăruitor. Așa să grăiți și voi unii peste alții, ca să fiți ca Învățătorul vostru, fiilor. Dar Eu am fost și aspru la cuvânt față de îndărătnicia omului care se alege să fie cu Mine pe calea vieții lui, căci scris este: «Cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici», așa cum scris este: «Cu cel cuvios, cuvios voi fi».

O, fiilor, fiți cuviincioși, fiți cuvios, căci îndărătnicia este cu fiii oamenilor, care aleargă apoi la cei cu putere de sus

pentru dezrobirea lor, pentru însănătoșirea lor, pentru vindecarea îndărătniciei lor. Avem în ziua aceasta la masă pe arhierul Vasile. Îmbrăcat cu putere de sus a stat el pe pământ, și tot așa a și lucrat, cu putere de sus, de se văitau diavolii la cuvântul lui, la minunile lui, căci în cine pătrunde și este apoi împărăția cerurilor, o, e minune apoi omul în care ea pătrunde și lucrează, și e cuprins în duhul blândeții și al înțelepciunii de sus un așa slujitor. O, la toți oamenii le place bucuria, dar îi trebuie și sfințenie omului, iar celui sfânt îi este alta bucuria, și ea este pentru celălalt, nu pentru sine, și așa a fost arhierul Vasile, și se bucura el pentru dezrobirea celor îndărătnici peste care avea putere diavolul și aveau ei nevoie de vindecare apoi.

Bindecuvântată să fie grăirea de lângă Mine a arhierului Meu și măreață să fie ea, căci orice ucenic desăvârșit învăță bine și este el ca și învățătorul său apoi. Amin.

O, mărire Ție, Învățătorul meu Iisus! Da, Doamne, am fost silitor ca să Te învăț pe dinafară, ca să învăț bine Ființa Ta în mine, puterea Ta în puterea mea, așa cum Tu ne-ai învățat pe toți ca să învățăm, și după Tine să lucrăm în via Ta. O, nu se mai poate în zilele acestea să fie lăsat un sfânt să lucreze ca Tine între oameni pe pământ, că-l iau numaidecât mai-marii bisericii și îl pun sub obroc, Doamne, și nici după trecerea lui la Domnul nu-l pot ușor lăsa să lucreze de sus peste cei ce au nevoie de vindecători de păcate și de bube, Doamne, și n-au oamenii iubire de Tine ca să-i păzească ea pe ei de păcat. O, nu știe omul ce pază mare este împotriva păcatului iubirea de Dumnezeu, care face păcatul să fugă de om. Cine nu iubește pe Dumnezeu iubește pe diavolul, iubește păcatul, iar păcatul îl iubește pe el, și iată, la mulți le place bucuria cea de la păcat, și la puțini le place sfințenia, Doamne, căci ea este bucuria sfinților, numai a lor, iar cine Te iubește pe Tine Te și vestește prin toate câte el este și face, că mare bucurie au sfinții în vreme de ispite, că ei atunci au de răbdat ca și Tine, sau au de biruit și de învins ispita ca să fie ei biruitori în luptă ca și Tine, și fiecare biruință este o bucurie a sfinților Tăi, Doamne.

O, popor al lui Hristos, o, fiilor, voi să învățați de la Domnul și de la sfinți cum se lucrează în fața Domnului și în fața ispitelor, a încercărilor, a luptei cea pentru cer, căci numai în vreme de luptă se poate învăța, nu după aceea, iar apoi doar învățătura prin încercări și bucuria pentru biruință rămâne și paza cea bună mereu, și iată, are omul mereu de luptat și de vegheat și de biruit, și orice clipă goală poate aduce durere și rană.

O, nu cumva vreunul dintre voi să nu fie treaz și în rugăciune laolaltă în vreme de miez de noapte, măi fiilor. Învățați-vă trupul să asculte de Domnul și de învățătura Lui, că Domnul a avut și are învățătură aparte pentru acest popor al cuvântului Său. Nu cumva să dați în lături datorია voastră de a sta înaintea Domnului în rugăciune în fiecare zi cu rânduială întreagă, căci neascultarea este păcatul de la care ies păcate și dureri apoi, fiilor. O, stau și mă uit cu Domnul și cu sfinții câte păcate pe pământ în oameni! Păcat din păcat se naște și se lucrează de om, iar cel mai usturător pentru noi, cei din cer, este când vedem creștini învinși de păcat. O, ce să mai fie de cel ce dă să-L împace și pe Dumnezeu și pe diavolul? O, cât de slab se lasă omul sub ochiul lui Dumnezeu și se face el privesc de durere pentru Domnul! O, cât de trist e Domnul și cât alin am vrea să-I dăm!

O, Doamne milos, o, de câte ori stai Tu cu omul în chip văzut, de câte ori! O, cât călătorești și peste tot ești! O, nu Te

cunosc oamenii, Doamne! Mergi și iar mergi și vezi păcatele oamenilor și Te doare, și Te doare, Doamne. Îi dau diavolului bucurie, atâta bucurie îi dau oamenii, bucuria înfrângerilor lor de către diavolul, nu altfel de bucurie, căci diavolul este cel mai trist, și de aceea caută el să înfrângă totul în cale, își face mereu de lucru, bietul de el, căci omul îl ajută mult, dar omul păcătos îi mărește diavolului pedeapsa când îi dă de cules, căci păcatele oamenilor sunt focul în care diavolul va arde pe veci cu toți slujitorii lui, și n-are cine să-i trezească pe oameni să le spună să nu mai lucreze atâta foc, atâta păcat, Doamne.

Dar acum Te pregătești cu sfinții de praznic de Bobotează, și mângâiere vei avea și vei lucra și vei da celor ce vin la apa Bobotezei aici, lângă izvorul Tău de cuvânt, Doamne bun. I-am povățuit pe toți, pe mari și mici i-am povățuit să-și învețe trupul să asculte și să fie treji cu toții la miezul nopții în toate nopțile, că vai celor ce nu sunt văzuți veghind în miez de noapte, Doamne, așa cum fiii lui Dumnezeu sunt, veghind, fiii împărăției, Doamne! Această taină a miezului de noapte e mare, mare putere pentru creștini și pentru Tine cu ei, Doamne, iar poporul cuvântului Tău este veghetor cu Tine peste pământ acum, în acest timp al lucrării Tale de la sfârșit de timp. O, slavă Ție, că Ți-ai ridicat un popor, pe care mereu, mereu îl înveți, îl povățuiești, îi grăiești și îl ții treaz pe el, noi de sus și el de jos pentru slava Ta, Doamne, pentru veghea Ta peste pământ, o, Doamne bun! Amin.

— **A**cum Eu, Domnul, îți mulțumesc, uenicule mare, că mare ți-a fost umilinta și lucrarea ta cea pentru Mine și pentru om, și ai fost numit apoi cel Mare. Îți mulțumesc pentru povață mare peste poporul cuvântului Meu. O, cei ce biruiesc pe diavolul dinaintea lor și din oameni sunt mari aceia, sunt cât Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce locuiește și lucrează în ei, iar ei sunt sălașul Lui, din care El Se arată lucrând.

Binecuvântată să fie această zi de amintire sfântă, când Eu, Domnul Cel Prunc acum două mii de ani, am fost dus la templu pentru tăierea împrejur în trup, după datina cea pentru Israel, căci Eu M-am supus lui Israel și mai-marilor lui ca să-l învăț pe el, ca să învețe el de la Mine și să fie ca Mine, supus și sfânt, așa cum trebuie să fie poporul Meu, dar el nu M-a primit de la Tatăl venit la el, nu M-a primit ca să-l învăț pe el, n-au învățat cei cu multă învățătură peste ei.

Binecuvintez praznicul de Bobotează, care sosește numaidecât, și binecuvintez pregătirea lui și strângerea la izvor apoi a celor ce vin la apa de Bobotează.

Vă binecuvintez călătoria vouă, celor ce veniți la sânul Meu în zi de Bobotează aici. Soli cerești cu trup și fără de trup vă trimit pe cale. O, veniți la izvor, veniți curați și sfinți ca și izvorul! Cu dor vă aștept, cu dor vă spăl cu apa cea de Bobotează. Cu dor mare vă împrespățez dorul cu care pășiți mereu spre izvorul Meu de cuvânt aici. O, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2015

Praznicul Botezului Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul fac pocăință și pentru cei ce iubesc deșertăciunea vieții. Peste râul Iordan a rămas semn de la Botezul Domnului. Cuvânt către slujitorii de altare. Omul să nu ispitească tainele făcerii lui Dumnezeu.

In cer și pe pământ e praznic de Bobotează, și Mă adun cu sfinții aici și pun masă de cuvânt, și pun duhul bucuriei sfinte pe masă, că Mi-a fost dor, am așteptat

cu dor această zi. Mereu aștept cu dor zilele de praznic ca să Mă adun cu sfinții și cu cei ce vin aici, la izvorul Meu de cuvânt ca să le dau lor din cer, ca să le dau lor. O, mare bucurie am când am pe lângă Mine pe cei ce Mă aud și Mă simt în cuvântul Meu cel rostit ca să Mă dau lor.

Eu sunt Cel ce sunt. La treizeci de ani de la nașterea Mea din mamă Fecioară M-am arătat la râul Iordan ca să Mă vestesc lumii care s-a adunat cu multul acum două mii de ani ca să audă pe Ioan Botezătorul, pe cel care-i chema pe toți să vină ca să Mă vestească lor că vin cu împărăția cerurilor pe pământ și să-i învețe să se pregătească pentru ea și să se lase apoi cuprinși de ea. O, ce clipă măreață a fost atunci pentru cei din cer! O, ce măreț a fost glasul Tatălui Meu, Care M-a mărturisit celor ce umpleau malurile Iordanului, de peste tot veniți pentru pocăință și pentru botezul lor cu apă!

O, pace vouă cu Mine aici, și cu cei din cer, cu care Mă port! Pace vouă dacă ați bătut calea spre izvor la praznic de Bobotează! V-am presărat calea cu cete cerești. O, pace vouă! Iată, vi s-a făcut primirea. Suntem împreună la coborârea Duhului Sfânt peste ape. Stăm la masă gătită și sala s-a umplut, iar Eu Mă mângâi și vă dau mângâiere și vă dau din Duhul Meu ca să-L împliniți voi și să fiți prin El asemenea Mie spre mângâierea Mea, că multă Îmi este nemângâierea, multă de peste tot.

O, deschideți-vă pentru Mine și pentru harul Meu cel mare! E praznic de Bobotează peste ape și peste voi. Faceți-vă bucuria Mea. Îmi plânge iubirea după toți oamenii de pe pământ care nu caută pe urma Mea ca să-i vindec de deșertăciune și ca să-i am ai Mei apoi.

Mă bucur și Mă mângâi când vă grăiesc. Îmi alin dorul când vă adunați la sânul Meu aici, la poporul cuvântului Meu, la cel ce Mă împarte vouă. Iată, oștirile cerești se bucură de alinul Meu, că-Mi știu durerea și știu cum pot să Mi-o alin.

O, pace ție, popor de la izvor! O, fiilor, ați trudit pentru bucuria Mea, pentru alinul Meu, care-l am peste Mine ori de câte ori vine prilejul întâlnirilor Mele aici cu voi, și cu cei ce vin la izvor ca să ia. O, în toate cuvintele voastre rostite spre Mine Eu sunt în ele și le împlinesc, fiilor. Când voi cereți harul Meu peste ape Eu împlinesc odată cu cuvântul vostru rostit. Iată, se binecuvintază apa și se sfințește ea, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și se împarte spre binecuvântare și spre curățirea pe care o face în toată vremea apoi apa de Bobotează. Cu multă cuviință glasul Meu rostește cuvânt și împlinire de cuvânt pentru toate peste câte voi cereți binecuvântarea Mea și împlinirea Mea, fiilor.

Acum petrecerea cerească o binecuvintez și o fac lucrătoare peste cei adunați la izvor, că ați trudit, fiilor, ca să împărțiți bucurii și trăiri cerești și înțelepciune și putere pentru iubire de Dumnezeu în toți cei care vin cu dor la izvorul Meu slujit de voi. O, ce trebuie să facă omul mereu, mereu? Pocăință mereu trebuie să facă și să aibă. Și de ce mereu, fiilor? O, cel fără de pocăință mereu în el nu mai stă cuprins în duhul împărăției cerurilor, nu mai stă. Trebuie pocăință mereu, căci cine nu are mereu în el duhul pocăinței îi uită pe cei ce n-au pocăință, dar cei ce Mă iubesc și Mă urmează pentru răscumpărarea lor și a celor ce rătăcesc de Dumnezeu, aceia fac pocăință și pentru cei ce n-au decât bucuria cea de la păcat și de la toată deșertăciunea vieții, și trebuie și pentru ei chemată salvarea, căci Ioan Botezătorul striga la Iordan și-i striga pe toți zicându-le: «Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor și pregătiți-vă pentru ea, că vine Domnul, vine plin de Duhul Sfânt și vă botează cu El dacă vă va afla în pocăință!».

E zi de Bobotează, și este legată de duhul pocăinței această zi, și mare lucrare cerească a fost împlinită în ziua aceea acum două mii de ani, când Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au dovedit atât de mult, atât de mult, și când râul Iordanului a stat martor și a mărturisit și el pe Domnul în apa lui, peste care s-a lăsat semn și care a rămas până azi în zi de Bobotează peste râul Iordan.

O, Eu nu M-am slăvit cu slava Mea în locașuri înalte și împopoțonate cu de toate, ci M-am umilit, și Mi-a fost dragă umilința și pe cei umiliți, dar voi, slujitori de altare, voi nu vreți să fiți, nu vreți să lucrați ca Mine. Voi vă tot construiți biserici, și iată, căutați bani peste tot, bani și iar bani, numai bani, și iată, pe vatra neamului român dă să se arate acum catedrala neamului, așa cum vor s-o numească pe ea mai-marii bisericii. Dar cum ar fi să Mă simt Eu bine acolo, cum să vin Eu acolo după voi? O, și dacă aș veni și M-aș arăta cum sunt față de voi și de slava voastră, ați arunca cu pietre în Mine, că v-ar fi rușine cu umilința Mea, care v-ar judeca mult înaintea hainelor voastre scumpe și sclipitoare, iar unii din voi ar cădea jos de rușine și de spaimă dacă ar fi să vin și să Mă arăt descoperit. O, ce ar fi să faceți voi apoi? Toată slava voastră s-ar topi atunci și toate ale voastre ar amuți înaintea slavei Mele, căci Eu sunt atâta de slăvit de nu se poate omul uita la Mine dacă-Mi las slava să se vadă. O, voi uitați de slava Mea cea mare și înfricoșată și dați să vă împopoțonați cu de toate ca să vă arătați dumnezei, ca să vă urmeze lumea în numele Meu. O, și câtă durere Îmi faceți că vă dați dumnezei peste gloata cea fără de minte, și iată, Eu vin din cer pe pământ cuvânt ca să-l învăț pe om minte de la Dumnezeu, iar voi dați să-l speriați ca să nu se apropie să Mă audă și să ia, cum luau cei de acum două mii de ani care-Mi țineau urma pe unde Mă auzeau grăind și mângâind și miluind pe cei îndurerați. O, vouă vă place să fiți împărați și domni și vă place să împărțiți și să domniți și să aveți nume mare, iar Mie Îmi place umilința, căci așa este Cel ce este Domnul. O, cum să mai fiu Eu în bisericile voastre, cum să mai fiu Eu, Domnul, dacă sunteți voi domni? O, ce-aș fi Eu cu sărăcia Mea pe lângă multa voastră slavă văzută? Eu sunt Cel ce-Mi ascund slava sub harul celor umiliți și smeriți, pe care voi nu dați nici doi bani, și iată cât Mă doare slava voastră și a catedralelor voastre, căci Eu sunt și rămân Cel plin de umilință, sunt și rămân Domnul celor ce se aseamănă Mie la trup și la duh, Domnul celor umiliți.

Mă întorc aici acum cu glasul Meu pentru slava praznicului de Bobotează și stau cu voi, cu cei adunați la izvor. Curge izvorul cuvântului Meu peste voi și vă botează cu Duhul Sfânt, și se botează pământul în râul cuvântului Meu și apele de pe pământ și de sub pământ, căci scris este: *«Domnul a întărit pământul pe ape și pe râuri l-a așezat pe el»*, iar omul trebuie să grăiască și să înțeleagă cu frică facerea Domnului, cerul și pământul, și nicidecum să se apuce să socotească cu mintea lui și să mai dea și în lături mintea lui trufașă cu care dă să ispitescă pe Făcătorul și să umble la tainele Lui.

O, nimeni să nu se bizuie pe omul care zice că știe el, că el cunoaște, căci tainele Domnului sunt de nepătruns, și Domnul le ține sub stăpânirea Sa și Se descoperă pe Sine atât cât știe El să facă aceasta după trebuință, așa cum la Iordan S-a descoperit Fiu al lui Dumnezeu și L-au văzut pe El noroaiele, după ce Ioan Botezătorul L-a vestit că va veni. Îl am la masa Mea de cuvânt pe Ioan, pe nașul Meu de botez. Eu și cu el Ne-am arătat la Iordan și unul pe altul Ne-am mărturisit: el s-a arătat botezător, iar Eu Cel botezat, venit de la Tatăl ca să

lucrez pe pământ lucrarea Sa.

Voi, cei adunați la sânul cuvântului Meu în zi de Bobotează, o, învățați umilința și măreția ei, fiilor. E greu să se mai învețe omul cu așa frumusețe peste el, dar cel ce Mă iubește se uită la Mine și caută să semene cu Mine la duh, și fericiți sunt cei ce caută să fie cu Mine în toate ale lor și în toate clipele, și Mă doare de creștinii care se arată că pot sluji la doi stăpâni, că pot sta când cu unul, când cu celălalt. O, Mă doare aceasta, și aștept să se înțeleptească cel neînțelept.

Așez peste țara română ocrotirea Mea toată și o împospătez mereu. Am grijă de ea, că este țara Mea cea de azi și dau mereu s-o așez în veghe, și-i spun ei în zi de Bobotează: Veghează, o, veghează, țară scumpă a Mea! Eu sunt cu împărăția Mea în mijlocul tău și-Mi cern cuvântul peste tine și te țin sub acest acoperământ. Te binecuvintez cu apă de Bobotează și-ți îndemn fiii spre duh de pocăință, că pază de primejdii este acest duh, și podoabă măreață este el peste cel ce îl cuprinde. O, pace ție, în toată vremea pace ție! Eu sunt în mijlocul tău cu cuvântul gurii Mele și-ți gâtesc slava. Iată, îți împospătez duhul veghii sfinte ca să te cureți tu de tot râul din tine și de peste tine, și ca să stea cerul de sfinți acoperământ peste tine, iar Maica Mea să te cuprindă ea sub omofoorul ei. Eu, Domnul, sunt acum cu zi de Bobotează în mijlocul tău, și cât aș vrea să vină la loc vremea sărbătorilor, așa cum este timpul lor și locul lor în timp, așa cum străbunii tăi sărbătoreau sărbătorile sfinților, o, țara Mea! O, cât Mă doare că tu azi nu știi de praznic de Bobotează pe vatra ta cu toată casa ta! O, până când?

Mă mângâi cu voi, cu cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. O, stați alipiți cu Mine, fiilor. Vrajmașul Meu și al vostru să nu vă poată despărți de taina cuvântului Meu. O, atâta mângâiere am când veniți la izvor! Duhul pocăinței să-l iubiți mult și mereu. Această povață v-am dăruit Eu acum.

Iar după ce ridicăm sărbătoarea de Bobotează Mă așez în carte cu Ioan Botezătorul și vom grăi despre lucrarea duhului pocăinței, lucrare fără de care omul cade, cade mereu. Iar vouă vă binecuvintez venirea voastră la izvor și întoarcerea întru ale voastre și pază cerească pe cale vă dau. O, păziți poruncile Mele, fiilor, căci păzirea lor îl ține pe om în viață, și ele sunt cuvântul Meu. Cu dulce petrecem aici cu voi, cu dulce vă strâng la pieptul Meu curat și duios și vă spun: Pace vouă!

Iar ție, popor de la izvor, îți dau puteri cerești în ajutor, că tu ești sprijinul Meu. În duh de Bobotează, în duh de pocăință să stai și să rămâi, căci tu ai de stat înaintea Mea, măi poporul Meu. O, pace ție, și Ne întorcem în carte, Eu și Ioan, și vom pecetlui apoi praznicul Bobotezei.

Eu sunt Cel ce sunt. Mângâiere am luat și am dat la masa cea de azi. O, fiți asemenea Mie, fiți fiii mângâierii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2015

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Taina lucrării pocăinței fără de care omul cade mereu. Oamenilor le trebuie harul înțelepciunii de sus. Omul cade din har prin semeție. Nu este moarte pentru om în afară de păcat. Tainele lui Dumnezeu nu se ispitesc, ci se desfac pentru ochiul minții numai prin duhul umilinței.

Înțelepciunea cea de sus, această lucrare măreață voiesc s-o așez în ziua aceasta în cartea Mea, și să fie ea împărțită la cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt și la cei ce iau din el când el curge peste margini și se duce peste tot

și mângâie și înțelepțește mintea omului care ține calea cuvântului Meu și ia din el cu credință și cu dor și-și hrănește de sus înțelepciunea sa.

Sunt Domnul, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu. Sunt Cel botezat în Iordan în ziua Mea de botez când Ioan Botezătorul M-a întâmpinat și M-a botezat în apa Iordanului, pe malurile căruia el venea și boteza pe cei ce căutau cu pocăință după proorocul Meu și după Mine apoi, căci credința pe care ei o primeau prin propovăduire și prin pocăință îi înțelepțește pe ei cu înțelepciune de sus.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! Pace vouă, celor ce Mă întâmpinați și-Mi așezați în carte cuvântul! Am strâns praznicul Bobotezei și l-am ridicat la cer și l-am pus de mărturie înaintea Mea și a voastră, căci toate zilele Mele cu voi petrecute și cu strângere la izvor se așează cu toate cele strânse, se așează în cer și mărturisesc, și de aceea vă dau să lucrați mult și mereu, iar voi să fiți fericiți când primiți de la Mine de lucru, căci Eu vă strâng truda toată și o fac de folos, că vă strâng bogății cerești, fiilor.

Am găsit veghe și intru în carte cu Ioan, Botezătorul Meu, și așezăm cuvânt de înțelepciune de sus, că fără ea peste mintea omului nu poate omul să ajungă la pocăință pentru cele ce îl iau pe el dinaintea Mea atât de mult, o, atât de mult, măi fiilor, de nu mai simte el când e cu vrăjmașul și când se trage lângă Mine pentru pază de primejdii, că numai curse îi sunt întinse și mult îl vatămă de atâtea ori, de atâtea ori.

O, am venit din Galileea la Iordan către Ioan, că venise ziua să fiu botezat de el. El, în umilința lui, dădea să Mă oprească și să-Mi recunoască întâietatea și Mi-a zis: «*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, iar Tu vii la mine?*». Eu însă i-am spus: «*Acum așa trebuie, căci așa se cuvine Nouă să împlinim toată dreptatea*». Am ieșit din apă și s-au deschis cerurile și S-a coborât ca un porumbel Duhul lui Dumnezeu și a venit peste Mine, iar Tatăl a slobozit din ceruri glas și a zis: «*Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit*».

O, nu par atât de mari lucrările văzute ale Domnului, dar au multă greutate de taină și multă putere de înțelepciune de sus pentru omul credincios Domnului. Eu cu multă umilință Mi-am arătat peste pământ vremea și semnul lucrărilor pentru care am venit ca să le săvârșesc, dar omul cel cuminte este cel ce înțelege, este cel ce se înfioară cu credință și cu pază pentru ea și cu dulce fericire pentru Mine, pentru Domnul său, pentru iubirea sufletului lui, care este Domnul.

O, Eu sunt iubirea sufletelor mari, Eu sunt. Nu sunt din lumea aceasta cei ce au suflet mare, precum nici Eu n-am fost din lumea aceasta, precum nici Ioan, Botezătorul Meu. O, ce primejdioasă este lumea și duhul ei! Puțini sunt cei ce cunosc această încurcătură de limbi ca să nu cadă peste ei slava cea deșartă a lumii fiilor oamenilor. Stăm la masă de cuvânt cu Ioan Botezătorul, o, fiilor, și așezăm în carte taina lucrării pocăinței, fără de care omul cade, cade mereu. Bindecuvântată să fie lucrarea cuvântului Meu în zi de sobor pentru Ioan Botezătorul, ziua a doua de Bobotează! Amin.

— **C**obori spre mine, Doamne Mieluț, și-mi dai întâietate la masă de cuvânt, așa cum mi-ai dat acum două mii de ani de Te-am botezat eu pe Tine, și nu Tu pe mine, dar lucrarea mea era ca să botez, să vestesc pe Cel ce vine după mine și să botez cu apă spre pocăință pe cei ce veneau la Iordan ca să audă propovăduirea mea și să se curețe prin pocăință de păcatele lor, după ce mă întrebau să le spun ce au de făcut în urma botezului cu apă. Îi pregăteam, îi învățam, eu, cel ce n-am învățat nimic de pe

pământ, ci numai de sus, numai înțelepciunea cea de sus o aveam de carte a mea, așa cum și Adam avea de la Tine după ce l-ai zidit.

O, cum să facem să-l învățăm pe om că numai Dumnezeu poate să-l învețe pe el și să-i dea înțelepciune, așa cum și suflet îi dă fiecărui om care se naște pe lume, pe pământ, Doamne, căci Tu ai dat fiilor oamenilor pământul, precum este scris că ai făcut și că ai împărțit pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ.

Grăim în ziua aceasta de taina pocăinței, că este nevoie de înțelepciune de sus în om pentru această măreață taină, o, Doamne Mieluț. Să nu uite omul că Tu ai putere să-l înveți pe el, și nu omul are putere să facă aceasta. Harul înțelepciunii de sus, o, este mare lipsă pe pământ în oameni de acest har. Pe el trebuie să-l coborâm cu multul pe pământ, o, Doamne. Numai harul Tău poate împărți oamenilor pe cele ale Tale, care pot sălășlui în om spre slava Ta, și nu spre slava lui, că mare greșală face omul care se fălește înaintea fiilor oamenilor cu cele ce sunt în el prin harul cel de sus, pe care Tu îl dorești în mulți, în tot mai mulți pe pământ, și iată de unde se strică lucrarea harului cel de sus, că se strică de la duhul semeției omului, care se crede că sunt ale sale cele din el, care vin de la Tine prin dăruirea pe care o ai pentru oameni, Doamne.

O, dacă omul ar fi să înțeleagă lucrarea pocăinței lui, ar fi atunci să înceapă curățirea lui de acest păcat, păcatul semeției, păcatul care-l face pe om să se creadă stăpân pe sine și pe cele coborâte de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu peste el. O, prea mulți, prea mulți se fălesc, prea mulți cad așa, prea mulți, Doamne. Fiii cuvântului Tău au duhul subțire și simt cu el semeția omului bolnav înăuntru și în afara lui de la duhul semeției lui, acest vierme, fără de care omul aproape că nu mai poate trăi.

O, iată din ce se strică omul la minte! Cea mai grea vătămare și boală a omului este stricarea la minte, unde se cuibărește vrăjmașul acesta: semeția. Simte omul nevoie să se dea mare, să se vestească mare la cei din jur și să-și mângâie duhul cu această beție. O, omule care faci așa, eu, lucrătorul pocăinței și propovăduitorul ei, îți spun că nu te înțelegi nici pe tine, nu-L înțelegi nici pe Dumnezeu și nu înțelegi nici omul înaintea căruia tu te dai mare, iar dacă ai nenorocul să cazi așa în fața celor subțiri cu duhul și cunoscători de sus ai omului, tu ești atunci de râsul diavolului semeției, care-și tot bate joc de tine cum vrea el, și ar fi să te dai bătut și să cauți vindecare multă și mereu, și să stai supus sub minte înțelepțită de sus, ca să nu mai cazi apoi, ca să nu mai cazi atât. O, cine să te învețe, cine să te trezească, bietule omule?

Sunt cu Domnul meu la masă de cuvânt în mijlocul poporului slujitor Lui pentru venirea cuvântului Său pe pământ între oameni, căci așa este scris să fie pentru acest timp, și iată vremea pocăinței, iar lecția cea pentru ea este gata pregătită acum șapte mii de ani, când omul s-a semețit și a pierdut înțelepciunea cea de sus, pe care o avea de la Domnul prin facerea sa, facerea omului. Adam era numai bun de pocăință, căci a căzut prin semeție și greu a căzut. O, nu s-a pocăit Adam, nu s-a ridicat din cădere dacă n-a mai avut în mintea și în inima lui înțelepciunea lui Dumnezeu.

O, Doamne, taina pocăinței este despărțirea omului de duhul semeției. Cum să facem cu omul ca să-și înțeleagă boala de suflet și să se lase vindecat de ea și să vegheze mult apoi la hotare, ca nu cumva vrăjmașul vieții lui să găsească iarăși prilej și să-l îmbolnăvească iar?

În duh de Bobotează slobozim cuvânt de sus peste fiii lui Dumnezeu și peste fiii oamenilor: peste cei dintâi spre mai mare înțelepciune de sus, iar peste ceilalți spre mai multă umilință, ferindu-se ei de calea semeției, cale pe care prea mulți o umplu, o, prea mulți. O, eu prin viața mea și prin duhul umilinței mele sunt judecătorul tuturor celor ce n-au avut și înțelepciunea cea de sus peste ei, și care în vremea mea pe pământ spuneau că eu am demon, și la fel și de Tine spuneau, Doamne, cei plini de demonii semeției, o, la fel, Doamne. Dar toate acestea scrise pot să-l învețe pe om să se umilească, văzând ei prostia de minte a celor ce au greșit ca și ei prin vreme.

Dar Tu acum, se cade mai mult ca mine să lași cuvânt în carte, căci Tu ești Domnul, iar eu sunt ucenicul. Noi știm să împlinim toată dreptatea, dar așa ne-am supus în zi de Bobotează la Iordan, când eu a fost să Te botez pe Tine, și nu Tu pe mine, căci vremea dreptății se mărturisește pe sine așa cum omul nu bănuiește, și lucrarea umilinței este ea, și nu este înviere fără umilință pentru ea, o, Doamne Mieluț. Amin.

— **O** marele Meu ucenic și vestitor al împărăției Mele cu omul, iată ce mare este cel ce are din cer! Nimeni nu poate avea, nimeni nu poate lua dacă nu i se dă din cer. Lucrarea sufletului, această lucrare ar fi s-o pătrundă omul cu înțelepciunea sa, și numaidecât ar trece de la moarte la viață dacă ar da întâietate celui de sus, sufletului său. Sufletul omului dă viață, merge, aleargă, zboară, vede, știe, poate, o, și câte lucrări poate el față de cât îi poate trupul! Iată pentru cine ar fi să poată omul și să înțeleagă pe cel ce este mai mare în alcătuirea lui cea de la Dumnezeu!

O, nu este moarte pentru om, nu este, în afară de păcat, și din care omul se poate scula și poate învia ori de câte ori păcatul îl biruiește pe el. Sufletul omului e taină mare, și au putut mărturisi aceasta cei care s-au întors în trup după despărțirea de trup, și pot Eu să mărturisesc aceasta, căci am lăsat trupul după despărțirea Mea de el pe cruce și am zburat peste tot și M-am coborât apoi în adânc și le-am dat înviere celor asupriți de păcat și i-am pregătit de sculare.

Omul ar fi să trăiască viața în trup în așa fel încât să nu poată fi trecut apoi pe la vămi, căci vămii și le face singur omul dacă și le face, dar sufletul care nu și-a făcut rost de vămi se duce în zbor, se duce întins înaintea Tatălui și-și găsește fericirea cea mai de sus, și poate s-o capete pe ea și cel mai păcătos om dacă vrea să știe cum, căci taina pocăinței se așează în om după ce înțelepciunea cea de sus își face sălaş în el și îl aduce la chipul și asemănarea Mea, la duhul umilinței, care are în el tot cerul, toată împărăția. O, blând și smerit este omul care are în el acest duh. Stea călăuzitoare spre Domnul este pentru mulți un așa suflet scump.

O, popor călăuzit din cer, învață, fiule, mult, și să nu te saturi să înveți, căci ai de învățat lucrarea sufletului și veșnicia lui cea dulce, și trebuie să știe toți oamenii de pe pământ că sufletul este fără de hotar cu lucrarea lui, cu mersul lui, cu zborul lui cel călător peste tot, și nu numai în trup își are el statul și locul, și are de lucrat răscumpărarea trupului său, a casei care l-a găzduit pentru lucrarea cea multă a sa, după ce Domnul l-a zidit pe om și l-a alcătuit pe el cu trup, cu suflet și cu duh.

O, e slab de tot omul cu înțelepciunea cea de sus și cu vederea celor de sus și îi trebuie multă umilință pentru ca să se sălășluiască în el cele de sus. E mărginită de tot mintea omului dacă înăuntrul lui nu pot sălășlui cele cerești ca în apostolul Pavel, care cu trup sau fără de trup a fost purtat de

Duhul întru cele cerești și a înțeles el lucrarea și nemărginirea sufletului, adevărata ființă a omului, omul prunc, căruia îi este hărăzită împărăția cerurilor.

Iată, în trupul omului se strâng numai păcatele, iar în sufletul lui ce se strânge? Eu sunt Cel ce voiesc să stau în sufletul lui și să-l învăț pe el libertatea cea întru Hristos. Eu întru peste tot, sunt peste tot, pot peste tot, și voiesc să-l fac și pe om să înțeleagă multe din tainele celor din cer, că nu este școală pe pământ la care să meargă omul să învețe pe cele din cer. Am venit Eu și sunt Învățătorul și-i deschid omului mintea și îl umplu de dor, iar dorul este al sufletului, și nu trebuie să-și pedepsească omul sufletul său, căci sufletul este pentru Domnul.

O, pace ție, poporul Meu! Fă-ți timp de ajuns de mult pentru deslușirea tainelor de sus, măi fiule, că iată câte avem de așezat și de deslușit peste pământ și peste lumea oamenilor.

Fiți lucrători cu Mine în toată vremea și iubiți, fiilor, petrecerea laolaltă pentru deslușirea tainelor Mele. Fiți numai ochi și urechi pentru cele ce vin de sus ca să le pricepeți și să le purtați și să le împărțiți. Eu odihnesc pentru voi nu vă dau, ci numai de lucru vă dau, fiilor. Fiți umiliți și nu ispititori, căci tainele lui Dumnezeu nu se ispitesc, ci se desfac pentru ochiul minții numai prin duhul umilinței, o, numai prin el, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2015

Duminica Vameșului și a Fariseului

Rugăciunea care-l unește pe om cu Dumnezeu: fiecare cuvânt să fie treaz. Trezvia rugăciunii. Rugăciunea și viața numai în duhul adevărului și al pocăinței. Omul rugător are purtare plăcută Domnului între frați. Rugăciunea vie și rugăciunea neroditoare. Cel ce nu se roagă neîncetat nu are pocăință.

Invățătură sfântă și scumpă las în cartea Mea cea de azi, în care Eu, Domnul, Îmi așez cuvântul venirii Mele, după ce au trecut două mii de ani de când am venit născut din mamă Fecioară pe pământ, și am stat cu oamenii treizeci și trei de ani, făgăduind că iarăși voi veni slăvit, și iată-Mă în cuvânt de slavă, cuvânt de trezire peste vii și peste morți, cuvânt cu care aduc de știre iar și iar împărăția Mea cea fără de sfârșit, viața veacului ce va să fie, pe care omul nu poate să și-o zidească dacă nu are umilință și pocăință apoi, iar Eu strig în lung și în lat cu glasul cuvântului Meu și Mă dau de știre că am venit să-l învăț pe om din cer, nu de pe pământ, că de pe pământ omul ia numai deșertăciune, numai de la om, iar Eu spun că omul trebuie să se nască de sus, și vin să-l nasc de sus pe om, să-l nasc din Dumnezeu, din Mine, Cel ce am putere să dăruiesc omului împărăția cerurilor, cu care de două mii de ani Mă vestesc și o doresc omului, căci pentru ea Eu l-am zidit pe om.

Învățătură sfântă și scumpă așez în carte, iar tu, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, să Mă împarți, și mai ales să-ți faci parte din ea cu multul, căci pe la tine trec mai întâi cu învățătura vieții ce va să fie. Eu tot așa învățam și acum două mii de ani, și tot așa deschideam mintea celor ce se țineau după Mine pe unde Mă purtam cu ucenicii Mei cei de atunci, și la toți le dădeam să înțeleagă grăirea Mea pentru salvarea lor. Îi învățam pe toți stăruința la rugăciune îndelung, căci prin rugăciunea stăruitoare omul stă lângă Dumnezeu și se leagă de ajutorul Său peste el, căci Domnul este vistierul a toate bunătățile, cu care omul s-ar mângâia, și este plin de bunătate Domnul pentru cei nesprîjiniți în necaz. O, și dacă îi

îndemnam la rugăciune, care îi ținea uniți cu Domnul, le dădeam apoi povață pentru umilință în rugăciune și pentru pocăință apoi. Îmi era milă de cei ce se credeau drepti ca să-i poată privi de sus pe ceilalți, și M-am așezat să le dau povață și le-am spus o pildă plină de tâlc sfânt. Le-am spus despre un vameș și despre un fariseu, care s-au dus să se roage în templu. Fariseul stătea drept, mulțumind lui Dumnezeu că nu este și el ca și ceilalți plini de greșale sau lipsit de virtuți, sau ca vameșul pe care îl vedea și pe el rugându-se și care de departe de unde sta nu cuteza măcar ochii să-i ridice spre cer, și-și bătea pieptul zicând: «*Fii mie milostiv, Doamne, căci sunt păcătos!*». Am spus apoi că mai îndreptat s-a întors vameșul cel smerit la casa sa decât fariseul care se simțea drept, și am spus că oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește se va înălța.

O, trebuie să fie treaz și mult treaz orice cuvânt pe care omul îl aduce înaintea Mea când el Îmi grăiește, că altfel el nu este unit cu Mine în vremea rugăciunii lui. Cu multă înțelepciune de Duh Sfânt au lucrat sfinții și părinții ca să lase neamului creștinesc povață cu rânduială bine alcătuită pentru vreme de post și de rugăciune cu post, și au așezat ei pentru biserica Mea vreme de trezire sfântă mai înainte de începutul vremii de post, și au luat din Evanghelia Mea și au pus mai întâi înaintea creștinilor pilda cea pomenită azi bisericeste ca să-i învețe pe toți să se roage smerit și cu adevărat, și rugăciune cu durere pentru ei înșiși să aducă Domnului, că iată, rugăciunea cea pentru mulțumire a fariseului n-a avut în ea smerenie, ba, mai mult, l-a păgubit pe el din pricina lipsei de umilință în vreme de rugăciune, iar de aici omul poate învăța că înaintea Domnului nu se trăiește oricum rugăciunea și viața, ci numai în duhul adevărului și al pocăinței, numai așa se poate omul îndrepta ca să stea apoi înaintea Domnului cu rugăciunea și cu viața sa.

O, e mare, mare taină apoi purtarea cea plăcută Domnului a omului rugător și unit cu Domnul prin rugăciunea sa, căci prin toate îndeletnicirile lui dintre frate și frate el trebuie să dovedească Domnului că este adevărat în vremea rugăciunii lui cea plină de umilință, adevărat înaintea fraților și înaintea Domnului cu purtarea și cu rugăciunea sa.

O, poporul Meu de la izvor, ce mai este de spus în dreptul rugăciunii și a inimii cea fără de umilință în rugăciune? O, iată, câtă nevoie de trezire este în toată vremea! Cine are nevoie de Domnul este numai cel stăruitor, numai cel ce se teme de dreptatea cea asupra faptelor vieții lui, iar altfel omul Îmi dă din obișnuință rugăciunea sa, și nu din nevoia de a fi el cu Mine și lângă Mine prin rugăciune. Pilda cea așezată de sfinți și pomenită azi, când începe pregătirea bisericii pentru vreme de post și de rugăciune, această pildă îi arată omului cât de adânc trebuie el să înțeleagă cum se stă înaintea Domnului și cum poate Domnul sta în ajutorul lui când omul Îl cheamă pe Domnul lângă el și pentru el. Eu, Domnul, știu și văd că omul are nevoie de Mine, dar dacă el nu-Mi arată stăruitor aceasta Eu vin și îl învăț că trebuie să-i fie treaz și mult treaz cuvântul rugăciunii lui înaintea Mea când el Îmi grăiește. O, iată de ce am spus Eu atunci: «*Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?*». Cu durere mare am spus atunci acest cuvânt, după ce am spus pilda văduvei stăruitoare către mai-marele cetății ca să-i facă el dreptate împotriva asupritorului ei, căci ea a avut credința că va birui pentru ea prin stăruința ei.

O, e rece rugăciunea omului, nu e stăruitoare, nu e cu credință, ci e din obișnuință, și nu e caldă ea între om și Mine,

și Mă doare acest rece, Mă doare nedragostea omului, Mă doare. Mă tot amână omul de pe o zi pe alta cu vremea dragostei dintre el și Mine. E rece de Mine omul. Dacă Eu slobozesc peste el vreo durere pentru înțeleptire, pentru ca să Mi-l apropii, el așteaptă să-i treacă durerea și nicidecum să-Mi treacă Mie durerea de la el și răceala lui de Mine.

O, să se înfierbânte frate pe frate în milă pentru Domnul, căci sunt îndurerat de la răceala dintre om și Mine. Cel ce se uită la aproapele său că nu calcă bine pe voia Mea, o, acela caută să se răcească de Mine, și nicidecum să-l înfierbânte și pe celălalt pentru stăruința cea bună, pentru ca să-și strângă omul și să aibă ce să-l întâmpine când Eu va fi să scriu judecata peste vii și peste morți și să Mă odihnesc apoi de durerea Mea.

E vreme cu mare strâmtorare pe pământ peste tot. Voiesc să-i ocrotesc pe cei stăruitori, dar să-i am mai întâi. E plin de păcate omul, și are de ce să se bată în piept cu stăruință înaintea Mea și să-și facă vreme pentru iertarea lui de la Domnul, iertare multă și mare, pentru care tot omul trebuie să aibă stăruință și mereu să aibă.

O, omule rece, adu-ți, omule, adu-ți mereu aminte de durerea Mea cea de la păcatele tale și fii stăruitor spre Mine pentru iertarea ta, că dacă nu te doare pentru Mine, Cel durut de la tine, nu va avea putere pentru tine rugăciunea ta rece. O, rugăciunea ta cea adevărată, cea vie, e singurul tău apărător. Ea este nedespărțirea, nedeslipirea ta de Mine, de Domnul tău în toată clipa. Eu de aceea am spus ucenicilor Mei: «*Rugați-vă neîncetat, rugați-vă, ca nu cumva, neîmplinind aceasta, să cădeți în ispite, să dați putere și timp diavolului împotriva voastră*». El are momeli multe și vă trece pe dinainte cu ele și vă pierdeți frica de Dumnezeu dacă stați cu clipe fără Domnul.

Învățătură sfântă și scumpă am așezat în cartea Mea cea de azi ca să fie ea împărțită, și mai ales să-ți faci tu parte din ea cu multul și mereu, o, poporul Meu de la izvor, că pe la tine trec mai întâi cu învățătura Mea cea plină de viață și de veghe peste cei ce o iau pe ea în lucrare apoi.

Stați cu cartea deschisă, fiilor, și luați din ea mereu, căci Eu sunt plin de povețe în ea pentru voi și pentru cei care iau din ea când voi Mă împărțiți. O, învățați duhul rugăciunii fierbinți, măi fiilor, că avem de lucrat veghe multă peste tot și biruință asupra celor vrăjmași și necredincioși, dar voi să vă arătați credința și pe Dumnezeul vostru, pe Care stăruitor să-L chemați mereu, că este nevoie să lucreze Domnul pe pământ în vremea aceasta când omul dă să șteargă urmele Mele de peste tot ca să nu se mai vadă calea cea cu salvare pentru omul rătăcit cu calea lui cu tot.

Fierbinte vă rog, fiți asemenea Mie, fiilor. Fiți fierbinți la duh și la rugăciune stăruitoare și lăsați-vă cuprinși de duhul rugăciunii. Rugați-vă neîncetat, ca neîncetat Eu să fiu cu voi, cu pacea și cu dragostea Mea între voi. Fiți sfinți și fiți uniți și strâns uniți, ca nu cumva să vă smulgă diavolul din buchetul Meu, pentru care Eu am pus mijlocitori din cer. Căutați să fiți asemenea Mie, și între voi apoi asemenea. Cu sănătate de duh să măsurați totul, iar pentru aceasta vă trebuie pe Domnul Învățătorul, pe Cel plin de veghe pentru voi. O, căutați cu mare stăruință să fiți văzuți în toată vremea cu toate ale voastre pe pământ și în cer, căci duhul rău îl îndeamnă mereu pe om să nu asculte întocmai, și să se ascundă apoi îl îndeamnă, o, și nu dă omul să se mai dezbrace de această primejdie, căreia el nu-i vede lucrarea cea păguboasă mult, mult, fiilor.

Umlință de duh și rugăciune, și din acestea să iasă pocăință multă și mereu și rugăciune mereu, o, fiilor, căci cel

ce nu se roagă neîncetat nu are pocăință, o, nu are, iar omului îi trebuie pocăință.

Luați, fiilor, și mângâiați-vă cu învățătura Mea! Fiți primii care să rodiți prin ea. Eu, Domnul, aștept, aștept să biruiesc, să biruiesc cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

19 ianuarie/1 februarie 2015

Duminica fiului risipitor

Purtarea unui fiu și cea a unui slujbaş. Frumusețea duhului duios. Copii sunt cei supravegheați. Taina de fiu al lui Dumnezeu este măsura staturii creștinului.

Iar și iar Mă las în carte cu învățatură sfântă și scumpă, și toate își au vremea lor, iar acum e vreme de pregătire pentru întâmpinarea postului cel de cincizeci de zile, ca să întâmpinăm apoi praznicul Învierii Mele, așezat pe pământ pentru creștini acum două mii de ani de însăși învierea Mea, căci M-a răstignit pe cruce poporul pe care l-am ales și l-am iubit apoi, dar Eu i-am dăruit lui învierea Mea și a lui, și n-a voit nici așa să se pregătească și să Mă primească poporul acela, iar Eu am rămas de atunci și până azi și până mâine Învățătorul celor ce Mă primesc venit de la Tatăl prin naștere din Fecioară mamă, și venit apoi dintre cei morți, căci am înviat, și s-a așezat pe pământ învierea Mea, de atunci și până azi.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh este tot cuvântul Meu, cu care stau deasupra pământului în vremea aceasta, și lucrez așa pentru că este scris prin prooroci că va fi să lucrez așa, peste vii și peste morți să-Mi rostesc cuvântul și să aibă parte de el toți fiii credinței, toți cei cărora le este dat de la Tatăl să-L audă pe Fiul Său și să-L primească în ei pe El, pe Cel Întru Care Tatăl binevoiește, și de Care El voiește să asculte cei ce cred în prooroci, în Scripturi și în psalmi.

Pilda acestei duminici este cea a fiului risipitor, căci și aceasta îndeamnă omul la pocăință și la nădejde, oricât de păcătos, oricât de despărțit de viață din cer ar fi să fie omul. O, câtă învățatură sfântă și scumpă am lăsat peste toți, peste buni și peste răi, dar e ca și la școală, unde unii învață și au note mari, iar alții abia vin la școală și nu învață și nu ies învățați și au note mici, note de milă, iar mila aceasta îl așteaptă pe om să se întoarcă la duhul înțelepciunii și al învățaturii și să se pună pe lucru, căci unealta care stă fără de lucru e prinsă de rugină și nu mai strălucește lucrând și nu mai are frumusețe, și nici lumină din lumină, adică lucru mult pentru viață.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Poposesec la tine, că Mi-am făcut casă la tine pentru credința ta în venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, pun masă mereu și Mă dau cu ea, o pun la mijloc ca să poată lua cei de la răspântii, căci cei ce s-au numit și se numesc pe ei înșiși fiii împărăției Mele, aceia ca și Israel cel de acum două mii de ani n-au crezut și nu cred, căci au peste ei pe cei cu scaune sub ei, iar cei cu scaune nu-L primesc pe Domnul, pe Cel smerit, pentru că așa este Dumnezeu, și i-am arătat omului cum am venit și cum sunt, dar lui nu i-a plăcut așa, și i-a plăcut să-și facă viață împodobită pe pământ și să uite el de veșnicia sa, la care nimic dulce și sfânt nu dă să pună, nici măcar ceea ce i-ar trece printre degete, căci nu merge așa la Dumnezeu, la Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

Un om avea doi fii, și i-a cerut cel mai mic partea ce i se cuvine din avere, și după ce și-a adunat-o s-a dus cu ea departe de tatăl său și și-a risipit-o în bucurii desfrânate, până ce a sărăcit de tot în cetatea în care a lovit foametea, și unde

n-a mai găsit sprijin nici măcar dacă s-a băgat argat păcător de porci, căci nimeni nu-i dădea nici măcar din roșcovele pe care porcii le mâncau. Și-a venit însă în fire acest fiu și și-a amintit că și tatăl său are argați, și s-a sculat să meargă să-i spună tatălui că a greșit ca un fiu nevrednic, dar să-l primească pe el ca pe un argat pentru slujire și pentru hrană prin aceasta. Și dacă s-a gândit așa, l-a simțit tatăl său de departe și i-a venit milă de el, iar mila l-a biruit și l-a umplut de dor și i-a ieșit înainte îmbrățișându-l și sărutându-l când s-a întors, iar el și-a recunoscut vina și nevrednicia, și l-a miluit pe el tatăl său și a dat poruncă pentru petrecere și pentru masă bogată cu hrană bogată pentru fiul cel îndurerat de faptele sale, și pe care tatăl îl numea mort înviat, pierdut și aflat apoi.

O, fiilor, purtați-vă ca fii, măi fiilor. Învățați din această pildă să nu vă purtați ca slujbași, ca nu cumva să vă fie inima ca și a fratelui cel mare din această pildă, care s-a încumetat să-și arate inima și să-i spună cu inima amară tatălui său: «De atâția ani îți slujesc necălcându-ți porunca și nu mi-ai dat vreodată un ied ca să petrec cu prietenii mei, dar pentru acest fiu despărțit ai junghiat vițelul cel îngrășat». O, ce lipsă de duioșie la acest fiu, care se simțea slujbaş sub poruncă, dar căruia i se cuveneau toate ale tatălui său după ce devenise singurul moștenitor, căci fiului întors ca argat nu i-a mai rămas din avere, el doar s-a întors cu umilință ca să devină argat tatălui său și fratelui mai mare, dar bucuria pentru că s-a întors trebuia să fie pentru tatăl, bucurie pe care numai inima de părinte poate s-o cunoască, dar frate pentru frate prea puțin când e vorba de drepturi.

O, e de învățat mult din această pildă de înțelepciune, căci Dumnezeu este duios mult, și din acest duh voiește El să ia toți cei care Îl cred și Îl iubesc ca fii, și nu ca slujbași, căci un fel de purtare au fiii, și alt fel de purtare au slujbașii.

O, fiilor creșcuți de sus de cuvântul Meu de peste voi, o, învățați din aceste lecții, măi fiilor. Fiii sunt dulci și calzi și duioși și blânzi cu părinții și cu frații, iar slugile sunt mai reci, sunt pentru plată și se poartă ca sub stăpân, iar stăpânii nu sunt iubiți, căci așa știe omul să se poarte. Fiii însă știu ce înseamnă tată și inimă de tată și-și prețuiesc tatăl și îl mângâie pe el cu dulce și cu căldură și cu duioșie plină de blândețea inimii, ca și cele ale firii tatălui lor pentru ei, pentru fii. O, purtați-vă ca fii în toată vremea, în toată clipa, căci slujbașii sunt reci, iar omul are nevoie de iubire, de milă, de căldură de la tatăl său, iar dacă se poartă rece cu tatăl său, acela nu are ce are tatăl, nu are căldură, nu are iubire. În pilda cea azi pomenită se vede nedragostea și răceala de tatăl a fiului cel mare, care se simțea slujbaş sub poruncă față de tatăl său și s-a dovedit inimă fără de iubire, fără de duioșie în ea pentru tatăl și pentru fratele cel greșit.

O, fiilor, a te simți slujbaş, și nu fiu al Domnului, aceasta se vede din purtarea omului, de felul cum iubește și cum primește pentru el veghea. Fiul cel neascultător din pilda de azi se simțea fiu, dar cel ascultător grația ca o slugă, nu ca un fiu, nu ca un frate. Cel mare s-a purtat ca o slugă, dar cu nemulțumiri ca un fiu, iar cel mic și greșit a venit ca un fiu greșit la tatăl său, dar mulțumit ca și argat, numai să fie iarăși lângă tatăl său, și iată ce bună și mare învățatură păstrează în ea Evanghelia Mea cea pomenită azi prin rânduială bisericască. O, de-ar învăța omul să-L cunoască de tată pe Domnul peste el ar fi el copil al lui Dumnezeu, iar copiii sunt cei supravegheați, și vai lor dacă n-ar fi supravegheați și dacă s-ar deprinde așa apoi! Iar oamenii mari sunt cei ce nu mai sunt supravegheați, și vai lor din această pricină, căci se de-

prind așa apoi și nu mai simt după Domnul, după Tatăl, și iată, fiecare om să se întrebe cum este el față de taina de fiu al lui Dumnezeu și de toată lucrarea și simțirea aceasta.

O, fiilor, aveți grijă ca niște fii, aveți grijă de coborârea Mea la voi. Mai înainte de orice lucrare a voastră, aveți grijă când vin la voi, aveți grijă de Mine, fiilor. Fiți lucrători, ca să străluciți lucrând. Cei fără de lucrare nu strălucesc, iar voi știți aceasta, căci aceasta îl învață pe om Evanghelia Mea.

Eu, Domnul, vă dau, fiilor, acum, vă dau duh împropătat și putere proaspătă de rugăciune pentru voi și pentru țară, fiilor, și pentru toți cei de pe pământ mari și mici. Cereți cu inimă rugătoare pace multă între oameni pe pământ și între cei ce s-au așezat peste oameni. Cereți pe Domnul peste toate, fiilor, și fiți credincioși în rugăciune, căci pe toate le poate credința omului, credință prin care Domnul lucrează și poate.

O, pace vouă, fiilor! Prin toate să creșteți ca fii. Prin toate să-Mi fiți fii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 ianuarie/8 februarie 2015

Duminica Înfricoșatei Judecăți și Praznicul Întâmpinării Domnului

Rugăciune în cer a sfinților trei ierarhi pentru țara română și pentru liniște peste popoare, iar Domnul împlinește aceasta prin lucrarea oștirilor îngerești.

Cuvântul Meu se așează peste pământ și cârmuiește lumea, și tainic cârmuiește el, și scris este: «Cel ce păzește cuvântul Meu, acela este cel ce Mă iubeste», și, iarăși, scris este: «Cel ce nu iubeste pe Dumnezeu să fie anatema!». Cuvântul Meu însă cârmuiește tainic pe cei ce păzesc și pe cei ce nu păzesc iubirea de Dumnezeu și cuvântul ei, căci Dumnezeu a făcut toate.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt trimisul Tatălui pe pământ cuvânt ca să-i păstoresc și să-i ocrotesc pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, și ca să-i înțeleptesc pe cei ce nu se pot apleca, și să-L cunoască și ei pe Domnul prin lucrările Sale pentru cârmuirea lumii.

O, pace vouă, fii de la izvor! Aici la voi izvorăște cuvântul Meu și merge el apoi peste pământ. Sunt deasupra cu oștirile cerești, cu care Mă port. Acum trei zile v-am aflat plăpânzi și am lăsat tot cuvântul Meu și toată suita coborârii Mele pentru această zi de duminică, în care se pomenește bisericește Evanghelia înfricoșatei judecăți, ziua venirii Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții și îngerii cu El, stând El pe jețul slavei Sale înaintea neamurilor toate ca să despartă pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi dintre capre și să pună oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, așa cum Eu am grăit acum două mii de ani pentru lucrarea zilei venirii Mele la sfârșit de timp.

O, tot în această zi se pomenește praznicul Întâmpinării Domnului, ziua când Eu, copil de patruzeci de zile născut, am fost adus la Ierusalim înaintea Domnului, după legea lui Moise pentru partea bărbătească, lege care spune că sfânt lui Dumnezeu se va chema pruncul care deschide pânțele, și au fost aduse pentru curățire o pereche de păsărele, precum cere datina legii Domnului, și M-a luat atunci bătrânul Simeon în brațele sale și M-a binecuvântat vestindu-Mă mântuirea cea gătită înaintea feței tuturor noroadelor și lumină spre luminarea neamurilor și slava lui Israel, poporul Domnului, și, iarăși, cădere și ridicare a multora din Israel, și ca semn de tagadă, și toate s-au împlinit și se împlinesc așa.

Acum trei zile însă a fost sobor între sfinți pentru cei

trei arhierii vestiți prin lucrările Mele prin ei în vremea lor, Vasile, Grigore și Ioan, părinți bisericești, pe care Eu, Domnul, i-am avut și îi am lângă Mine și lângă voi pentru taina așezării celei noi, pe care am întărit-o în zilele acestea pe pământ, biserica Mea cea de nou Ierusalim cu voi, taină neînțeleasă de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu cu credința lor, dar este proorocit despre această taină, și trebuia împlinit ceea ce este rostit, și așa i-am așezat Eu lângă Mine pe cei cu care Mi-am înnoit așezarea și odihna Mea prin biserică, și toate ale Domnului se întocmesc pe pământ prin credință, iar Eu am pus în voi credință în lucrările Mele ca să le împlinesc apoi, măi fiilor.

O, arhierii Mei stau deasupra cu cuvântul serbării lor între cetele de sfinți și vor grăi ei acum cuvântul lor lângă cuvântul Meu, căci au așteptat să cobor, și se vor odihni apoi de cuvânt, căci sarcină este orice cuvânt din cer, care trebuie așezat pe pământ.

Stăm cu ziua voastră de serbare între sfinți, o, slujitori iubitori ai Mei, iar Eu, Domnul, binecuvintez cuvântul vostru ca să-l așezăm în cartea venirii Mele cu sfinții, și-i dau putere și lucrare și împlinire, precum în cer așa și pe pământ. Amin.

O, din cer, Doamne, din cer vin toate împlinirile de pe pământ, după sfatul voii Tale și al veghii Tale cu sfinții, și după rugăciunile sfinților Tăi, adunate laolaltă din cer și de pe pământ. Stăm înaintea Ta în cer și pe pământ pentru Tine și pentru biserica Ta de Nou Ierusalim și pentru țara română, țara Ta de azi, Doamne. O, întărește-i hotarele cu pază cerească, ocrotește-i văzduhul și umple-l de îngeri și de trâmbețe, Doamne, și oștiri cerești fără de număr sus și jos, căci trebuie rostit cuvânt de rugăciune înaintea Ta, ca Tu să lucrezi prin el.

O, cu multă duioșie, cu mare iubire veghem și slujim biserica Ta de Nou Ierusalim, Doamne. Suntem din cer pentru ea și lângă ea și în ea cu veghea și cu slujirea și lucrăm ca trei arhangheli veghetori mult, așa cum Tu ne-ai așezat și ne-ai dat de lucru aici, acum, la sfârșit de timp.

O, tainică este lucrarea cea din cer peste pământ, și cu putere este ea, căci ai de întărit împărăția Ta, Doamne, și ai oștiri cerești de pază și de lucru, și mare bucurie este pe sfinții Tăi când Tu le dai de lucru, Doamne. Întărim prin cuvânt arhieresc binecuvântare peste locașurile Tale de aici, prin care-Ți vestești cuvântul și răspândirea lui apoi, că iată, Ți-ai făcut locaș pe pământ și cort sfânt ca să fii între oameni cuvânt, Doamne. Întărim lucrarea cea ocrotitoare și slava ei și-Ți cerem minuni tainice și lucrătoare peste țara română, o, Doamne. Cordon de îngeri și de sfinți, oștiri multe să ocrotească sus și jos cerul și pământul român, și dă-le, Doamne, românilor credință sfântă și dă-le credincioșie pentru țară și scoală la lucru pentru ea și pentru Tine suflete tari, inimi iubitoare de țară și de neam și de cer, că-i țara Ta de azi această vatră în care Tu Ți-ai așezat cortul, Doamne, și veghea Ta cea sfântă pe pământ. Suntem din partea Ta ocrotitori și slujitori aici ai lucrărilor Tale de azi, și avem cu noi în lucru oștirile cerești, și pe Tine Stăpân slăvit și mântuire mare, Doamne.

Și acum Te rugăm, Stăpâne bun, liniștește cu puterea Ta tulburarea popoarelor și pe căpeteniile lor și dă-le, Doamne, duh de pace și gând duios, prin care să se aplece spre umilință, și fă milă cu ele, fă semne spre bine, ca să vadă satana și să se rușineze văzând mila și ajutorul Tău peste popoare. Doboară, Doamne, lucrările lui satan, doboară-l pe antichrist, și toate planurile lui fă-le deșarte, căci Tu Te-ai vestit biruitor peste el, precum este scris! Biruință mare să lucrezi pentru

împărăția Ta peste pământ, iar steagul ei să se ridice și să se vestească și să aducă lumina Ta, Doamne. O, fă biruință mare prin rugăciunea noastră înaintea Ta. Amin.

O, țară română, o, neam român, lasă-te Domnului, ca să facă Domnul din tine lumina Sa peste popoare. Îmbrățișează venirea Domnului cuvânt peste pământ pe vatra ta. Noi, slujitorii Domnului, slujim toți în oștiri multe pe cerul Tău pentru Tine, și pe pământ lângă Tine, ca să strălucească Domnul prin tine peste popoare apoi. Domnul Dumnezeu să coboare peste tine pe Duhul Sfânt, țară română, neam român, și să fii tu iubirea Lui apoi, iar El iubirea ta. Aceasta coborâm peste tine prin rugăciunea noastră către Domnul. Amin.

— **E**u, Domnul, am luat aminte. Pecetluiesc acum dorirea cea mare a sfinților Mei și pornesc spre împlinirea ei și spun: Pace ție, neam român! Și spun: O, pace vouă, popoarelor! Primiți cuvântul Meu cel plin de pace și de putere sfântă! Oștiri îngerești să facă această lucrare și să împartă popoarelor.

Eu sunt cu slava venirii Mele peste pământ. Cuvântul Meu este slava Mea, iar slujitorii cerești îl împlinesc pe el peste pământ.

O, îmbracă-te în Duhul Sfânt, popor român! E vreme de post și de rugăciune acum, așa cum este orânduiala bisericească cea din Hristos, cea din creștini. Eu pedepsesc cu milă pe cei neascultători și ridic de jos pe cei ce așează peste ei vreme de pocăință. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! O, împărțiți-Mă, fiilor! Îmbrăcați-vă întru dragoste și lucrați-o pe ea în mijlocul vostru de-a pururi, ca să iau Eu din roadele ei și să fac cu ele minuni peste pământ și peste noroade. Dragostea dintre voi, ea Mă va vesti mereu, mereu că sunteți ucenicii Mei, pe care Eu Mă sprijin cu tot cuvântul Meu, cu toată împlinirea lui peste pământ, o fiilor, că a venit vremea și vin și împlinesc. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2015

Duminica izgonirii lui Adam din Rai și ajunul sărbătorii sfântului sfințit mucenic Haralambie

Cine are duhul umilit, acela știe lucrarea mângâierii. Învățătură pentru vremea postului de bucate. Înțelepciunea se așează în om prin iubirea lui de Dumnezeu. Domnul rostește pace peste popoare.

In zi de duminică Mă așez în carte cuvânt. Cartea Mea cea de azi, cartea în care Îmi aștern glasul cuvântului Meu cel de azi, e tot o mângâiere pentru tot omul această carte dacă are el drag și răgaz să ia din ea și să-și mângâie duhul, că duhul omului are nevoie de mângâiere și de aceea caută omul mereu, caută mângâiere, iar Eu vin cu mângâiere pe pământ după om.

Eu sunt Cel ce sunt. Strigau în urma Mea cei nemângâiați în vremea trupului Meu pe pământ, strigau după Mine: «*Isuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne!*». Eu îi mângâiam pe toți, la toți le ieșeam în cale, la toți câți Mă strigau le dădeam mângâiere, le dădeam întregime, le dădeam bucurie, căci sunt milos și mult milos. De când omul a pierdut raiul din pricina nesupunerii pentru ascultare, Eu, Domnul, umblu cu milă în cer și pe pământ. De mila omului M-a trimis Tatăl pe pământ acum două mii de ani și sunt ca și Tatăl, plin de milă. Cine are duhul milei, acela știe lucrarea mângâierii, dar e departe această știință de cel care nu pricepe cum lucrează lucrarea mângâierii și ce fel de bine face ea pentru om.

Mă doare durerea tuturor oamenilor de pe pământ, și

de aceea se așează din gura Mea cuvântul Meu în zilele acestea pe pământ între oameni. Am făgăduit prin Duhul, am spus prin Scripturi despre taina de cer nou și de pământ nou, și am spus de cetatea sfântă că se va coborî din cer ca o mireasă a Mea, și am spus despre cortul nunții între oameni și că voi sălășlui cu ei și vor fi ei poporul Meu și Eu Însumi voi fi cu ei ca să le șterg lacrima, și am spus că sunt credincioase aceste cuvinte și sunt adevărate, și am spus celui ce însetează că-i voi da în dar să bea din acest izvor al apei vieții și-Mi va fi Mie fiu, iar Eu îi voi fi Dumnezeu.

O, Îmi așez cuvântul pe pământ și zic tuturor: Celui ce însetează, să vină să ia în dar din izvorul apei vieții, iar Eu îi voi da lui această mângâiere, dar l-am învățat pe om cum să lucreze și el, și i-am spus să facă rugăciune către Tatăl așa cum Eu am spus ucenicilor Mei să ceară pe Tatăl, și le-am spus apoi că dacă ei vor ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și lor Tatăl lor Cel ceresc, iar de nu vor ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl lor nu le va ierta greșalele lor. I-am învățat apoi să nu-și posomorască fața în vreme de post, căci cei fățarnici fac aceasta ca să-i vadă oamenii că postesc, iar pentru aceasta nu vor avea bună plată. O, în vreme de post trebuie iubire și senin pe față mai mult decât în alt timp, ca nu cumva să atragă postul privirile oamenilor, ci numai Tatăl să știe și să vadă întru ascuns, și să fie răsplătă apoi. Am lăsat învățatură plină de mângâiere și am spus celor ce Mă iubesc să nu-și adune multe și de toate pe pământ, unde este molie și rugină și fur peste cele agonisite, ci să-și adune în cer comoară, căci unde este adunătura omului, acolo este și inima lui. O, e mult mai liniștit, mult mai mângâiat în suflet un om sărăcuț, decât unul avut, și se vede aceasta pe pământ. Îi trebuie pe Dumnezeu omului, nu-i trebuie lui avuții. Omului îi trebuie mângâiere, și nu s-a arătat o mângâiere mai vie și mai adevărată pentru om ca și aceea de la Domnul lăsată peste el.

O, cere-Mă, omule, cere-Mă la Tatăl, iar Tatăl Mă va da ție de mângâiere. Eu te voi însoți cu credincioșie dacă nu te vei mai împărți cu inima ta. Eu te voi mângâia sub povara vieții și-ți voi pregăti și-ți voi dăruia pacea, dar cheamă-Mă, grăiește-Mi, ține-Mă aproape cu tine și dă-Mi putere să stau cu tine, dă-Mi ceea ce este să-Mi dai, iar Eu să-ți dau mângâiere.

Este scris de sfinți și de părinți început de vreme de post de șapte săptămâni, ca să dea omul deoparte mâncarea cea încărcată cu de toate gusturile și bunătățile și să se dea el mult, mult lui Dumnezeu cu trupul, cu duhul și cu sufletul său, căci de la Mine vine tot ce este bun pentru om, și-Mi este dator omul să Mă asculte, căci l-am povățuit să postească și cum să postească și ce să-și adune și unde și, iarăși, cum să nu-și adune pe cele care nu-i rămân de trebuință lui.

O, câtă nevoie este de vremi de post din partea tuturor, dar n-am pe pământ apostoli tari care să-i ajute și să-i îndemne pe oameni să poată aceasta, că nu-i cere Domnul omului ceea ce nu poate. Înțelepciune multă îi trebuie omului, iar aceasta vine numai de la iubirea de Dumnezeu, și vine în dar, iar când ea nu vine și n-o are omul, acesta e semn de puțină lui iubire de Dumnezeu.

Lipsa iubirii de Dumnezeu aduce încordări între oameni și aduce neliniște, dar Eu, Domnul, iar și iar spun, căci este nevoie să spun: Pace vouă, popoarelor! Împliniți cuvântul Meu de peste voi! O, pace vouă! Acesta este strigătul Meu peste voi și voiesc să se îplinească acest cuvânt. Vine ziua de praznic al învierii Mele și trebuie pregătire de suflet pentru Domnul. O, pace vouă! Îngerii Mei să îplinească acest cuvânt și lucrarea lui. Amin.

Iată izvorul cuvântului Meu peste pământ! Să fie ascultare de cuvântul Meu, căci omul cel întâi zidit n-a dat Domnului ascultare și și-a pierdut apoi pacea și mângâierea și a suspinat tot timpul pe pământ, și milă Mi-a fost de el în toată vremea. O, cu mare milă vin și acum lângă om și îl povățuiesc spre pacea lui și a inimii lui, Eu și sfinții Mei, căci în ziua care urmează după aceasta are în cer sobor între sfinți ierarhul Haralambie, cel plin de duioșie și de milă cât a stat pe pământ cu oamenii, și tot așa este el pentru toți și dintre sfinții din cer, și dă el de lângă Mine să lase binecuvântarea lui peste poporul cuvântului Meu și peste pământ. Eu, Domnul, întâmpin sărbătoarea cea pentru el și binecuvintez acum duhul și cuvântul lui. Amin.

— **O**, câtă slavă ești Tu, Doamne, în cer și pe pământ, și câtă mângâiere ai și câtă dai să reverși peste pământ! E ziua mea de sobor în prag de sosire și las de lângă Tine cuvânt dulce în cartea Ta cea de azi prin care-Ți cârmuiești un popor, și lumea apoi, Doamne, dar lumea nu știe cât ești Tu de mult la cârma a toate câte sunt și vin, că dacă Tu n-ai fi, ar mai fi ceva, Doamne? O, n-ar mai fi, că pe toate oamenii le-au stricat și le-au clătinat, și au făcut așa ca să fie ei și ca să nu mai fii Tu, dar Tu ești Cel veșnic, și zadarnică este truda oamenilor depărtați de Dumnezeu cu căutarea lor cea omenească, fiindcă Tu ești la cârmă și lucrezi ca Tine, Doamne, și nu ca omul, iar de om Ți este milă. O, Ți-e milă și de buni și de răi, Doamne! Dai să împarți mângâiere peste tot, și lucrezi tainic.

Binecuvintez și eu pe poporul cuvântului Tău și-i dăruiesc har și înțelepciune pentru Tine, Doamne, iar înțelepciunea aceasta vine de la iubirea lui de Dumnezeu, așa cum Tu ai dezlegat azi taina izvorului înțelepciunii cea din om. Binecuvintez arhieriește acest popor și pun pentru el rugăciunea mea înaintea Ta. Înzestreză-l pe el cu taina lucrărilor Tale, Doamne, și dă-i lui puteri noi și dă-i lui sănătate în toate și mângâiere cu Tine și bucurie inimilor fiilor poporului cuvântului Tău, căci Tu ești bucuria lor.

O, binecuvintează cu pază cerească și cu ocrotire mare pământul român și cerul român și neamul român și dă cerului Tău de sfinți lucrare multă, în oștiri așezată la lucrul cel sfânt al Tău din zilele acestea. O, trebuie să faci minuni, Doamne, minuni tainice și văzute, așa cum făceai și în vremea noastră de pe pământ, când minunate lucrări revărsai peste noi pentru încredințarea oamenilor că Tu ești Cel ce erai în noi și că Tu lucrezi și ești. O, slavă Ție acum pentru bucuria mea că am cuvântat prin cartea Ta în mijlocul poporului Tău pentru ziua mea de sobor între sfinți! O, pace Ție, Doamne! Pace poporului Tău cel sfințit! Amin.

— **O**, popor al cuvântului Meu, frumoasă și mângâioasă este lucrarea celor din cer lângă lucrarea Mea cu tine! Ți dăm puteri și mângâieri, Eu și sfinții Mei, iar tu să ai iubire de Dumnezeu ca și ei, că înțelepciune multă trebuie să ai pentru toate câte sunt de lucrat.

Binecuvintez cu putere de sus vremea cea cu post creștinesc, și lucrată cu înțelepciune, după puțința trupului, iar sufletul tău să fie plin de Dumnezeu și de mângâierea Mea cu tine, fiule. Eu, Domnul, Mă mângâi cu iubirea ta cea pentru Mine. Am nevoie de mângâiere, măi fiule, așa cum și tu ai. Unii altora să ne dăm.

Laolaltă să viețuiți prin iubire, fiilor. Unii altora dați-vă mângâiere, o, fiilor. Aveți grijă de puterea sufletelor voastre, nu uitați aceasta.

O, pace vouă, fiilor! Binecuvântare las peste voi pe

calea cea cu vreme de post. Nu uitați să fiți blânzi, blânzi, fiilor, și calzi între voi, măi fiilor.

O, pace ție, neam român! Eu, Domnul, te ocrotesc și te învăluiesc în taină, iar lucrarea cuvântului Meu te povățuiește. O, pace ție! Pace ție! Pace ție! Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2015

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Amestecarea turmei ortodoxiei cu catolicismul: încălcarea orânduieilor sfinților părinți. Sămânța bisericii Domnului va odrăsli sămânță nouă care va aduce rod de mântuire. Slujitorii bisericii lumii strâng bani, în loc să strângă ucenici. Vorbirea Domnului cu creștinii ortodocși: oițe fără păstor. Domnul îi anunță pe creștinii ortodocși să nu facă păcatul lepădării de credința cea din străbuni.

In zi de duminică Mă vestesc pe Mine Însumi cuvântând prin biserică și trimițând carte scrisă apoi turmei creștine, turmei care calcă drept, și care nu calcă drept pe calea poruncilor sfinte, turma ortodoxă, căci dreaptă este această cale, dar nu toți cei care poartă acest nume prin botez sunt temători de Dumnezeu și de poruncile Lui pentru cei binecredincioși, pe care Tatăl Meu îi are între cei mântuiți.

Eu sunt Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și grăiesc în numele Lui, căci Tatăl este întru Mine. Eu sunt Cel ce am întemeiat biserica Mea acum două mii de ani, după cincizeci de zile de la învierea Mea dintre cei morți, căci am fost răstignit pe cruce și am înviat după trei zile, după cum am făgăduit mai înainte, și apoi au trecut patruzeci de zile și M-am înălțat lângă Tatăl, unde Îmi este așezarea, dar mai întâi de înălțarea Mea la Tatăl le-am spus ucenicilor Mei cei culeși de Mine din lume, le-am spus să nu se depărteze de cetatea Ierusalimului, ci să stea să-i îmbrac cu putere de sus mai întâi, și numai apoi să lucreze ei peste pământ cu această putere prin trimiterea Mea la toate neamurile cu vestea cea despre Mine și despre împărăția cerurilor, coborâtă pe pământ prin venirea Mea după om.

În această zi de duminică se însemnează trecerea primei săptămâni a postului cel mare, și au așezat sfinții părinți pomenirea și păstrarea dreptei credințe, zi în care creștinii și apostolii bisericii își amintesc cum Mi-am pregătit Eu acum două mii de ani biserica Mea prin propovăduirea Mea, și apoi așezarea ei la lucrul cel cu putere de sus, putere cu care ei lucrau și se arătau lucrând din loc în loc între oameni, ca să se alătore din loc în loc cei ce vedeau și credeau apoi prin semnele și minunile care se lucrau prin apostolii Mei, pe care cu mare iubire i-am ales și i-am cules apoi ca să umble ei cu Mine, până ce voi fi vândut de unul dintre ei și pus pe cruce spre batjocură, dar crucea Mi-a fost biruința cea de partea Mea față în față cu arhieriei care M-au dat la moarte pe cruce, căci Eu am înviat, și sunt de atunci și până azi mărturisit înviat când creștinii botezați întru această credință se vestesc unii pe alții salutându-se cu salutul cel pentru Paști: Hristos a înviat!

O, ce frumos, ce frumos Mi-am ales Eu ucenicii! M-am dus la Ioan, Botezătorul Meu, și l-am găsit stând cu ucenicii lângă el și le-a spus lor: «*Iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, iată-L, El este!*», și a plecat cu Mine Andrei, ucenicul lui Ioan, și l-a luat și pe Petru, fratele său, și i-am așezat prin cuvânt ucenici ai Mei, și Mi-am tot făcut apoi ucenici, căci i-am ales apoi pe Filip, pe Natanail, și căutam să le lămuresc mintea și credința și le-am spus apoi: «*Mai mari decât aceea veți vedea și veți auzi, căci de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și*

coborându-se peste Fiul Omului».

Am început apoi să-Mi arăt pe față mărirea Mea, ca să creadă în Mine ucenicii Mei și să pot lucra Eu peste pământ prin credința lor, căci trebuia numele Meu și mărirea Mea să se scrie pe pământ și să mărturisească pe Dumnezeu întru a Sa venire după om. O, M-am dus cu ei apoi în Cana Galileii la nuntă, unde ca prin minune se terminase vinul de pe masă și le-am făcut din apă vin și s-au minunat nuntașii toți de gustul acestui vin, dar s-a minunat mirele nunții așa încât Mi s-a alăturat mirele și s-a făcut ucenicul Meu alături de ceilalți care Mă însoțeau, și așa se deschideau cerurile și îngerii cei tainici lucrau cu Mine minuni între oameni, și dreapta credință se așeza în multe inimi și le trezea dragostea de Dumnezeu și de propovăduirea Mea, dar n-am putut să arăt aceasta până ce nu Mi-am făcut mai întâi ucenici, în care Eu să pun credință și să-i numesc pe ei biserica Mea, biserica Duhului Sfânt, lucrătoare prin semne și minuni, biserica lui Hristos, care așa lucrează și așa se arată că este ea biserica Sa.

O, din vreme în vreme apoi a rămas peste biserica Mea acest duh lucrător de semne și minuni prin ucenici credincioși, și pe care adunarea cea bisericească i-a numit apoi sfinții părinți ai turmei creștine până la sfârșit, iar ei din cer dintre sfinți mijlocesc înaintea tronului slavei cu rugăciuni pentru biserică, pentru credință mai ales, și pentru ajutor în nevoi peste turma cea credincioasă a Mea pe pământ. Iată, în fiecare zi de slujbă bisericească tot clerul slujitor de peste tot spune la încheierea fiecărei slujiri: *Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!*

Biserica cea de jos rugându-se către biserica cea de sus, iată cerul și pământul în unire prin rugăciune, dar, oare, câtă ascultare are biserica cea de jos de biserica cea de sus? Mai are ea, oare? Își mai păzește ea credința și ascultarea? Mai are ea grijă să nu fie ea anatema prin călcarea ortodoxiei ei lăsată prin părinții sfinți? Mai iubește ea pe Dumnezeu? Mai știe ea ce înseamnă iubirea aceasta? O, iubirea aceasta se poartă cu multă credincioșie, căci scris este: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema!»*, și iată, trebuie credincioșie și nu mai este ea, căci s-a călcat peste cele lăuate să se împlinească peste biserică, fiindcă, iată, slujitorii ei cei mari și-au îngăduit să calce și să facă ei alte orânduiele, prin care nu mai păzesc unitatea și lucrarea Duhului, căci amestecarea despre care este scris să nu se îngăduie în biserică, iat-o, s-a arătat, și se arată tot mai mult, iar Eu, Domnul, plâng în cer cu părinții sfinți și Ne luptăm pe pământ să nu piară duhul și ascultarea bisericii, să nu piară de tot și peste tot, să nu piară în neascultare toată turma, ci să rămână sămânță, să rămână fii cumiși și ascultători de Dumnezeu și de părinți, și va odrăsli sămânță nouă și multă, și ramurile ei se vor întinde și vor aduce rod de mântuire, și va lucra iarăși ca la începutul ei biserica Mea cea de la sfârșit, așa cum Eu lucrăm din loc în loc semne și minuni în văzul și în auzul ucenicilor Mei culeși de Mine dintre oameni, și așa cum și azi lucrez cu biserica Mea cea înnoită prin cuvânt și așezată pe piatra ei cea de la început prin însuși cuvântul Meu cel de azi, prin care Mi-am ocrotit biserica și sămânța ei.

O, Mă doare adânc, Îl doare pe Tatăl, îi doare pe sfinți, Ne doare pe toți cei din cer când îi vedem pe cei numiți ortodocși slujitori în fața turmei uniți acum cu vrăjmașii, cu cei despărțiți prin duhul trufiei de duhul și de unitatea lăsată scrisă de sfinți și de părinți, ca să fie ținute la locul lor orânduielele sfinte și păstrate așa.

O, iată ce fac capii turmei! S-au dat la bani, le face banul cu ochiul la toți ca să-și facă palate peste palate, în care ei să se mărească pe sine, și nu pe Domnul. Duminica ortodoxiei, așa au lăsat sfinții părinți să se numească a- ceastă întâia duminică a postului mare, iar mai-marii bisericii au grijă mare în această duminică să se strângă bani cu căciula și să se pună în hambar la un loc ca să fie bani, dar nu bani trebuie să se strângă, ci ucenici trebuie, căci Eu, Domnul, nu bani am strâns, nu palate am ridicat, ci ucenici am cules și i-am ridicat la lucrul cel sfânt al credinței.

O, de te-ai trezi măcar tu, oaste mică, turmă mică, turmă răvășită și ametită pe deal și pe munte și pe șes, umblând de colo-colo nepăstorită și neoblăduită și nepansată la rană!

O, creștini ortodocși, țineți-vă firea, fiilor, că e prigoană peste voi. Vouă vă trebuie salvare și mântuire și mângâiere, și nimeni nu vă dă acestea dintre cei ce-și zic arhierii și preoți ai turmei ortodoxe, ci doar vă jupoaie de tot ce mai agonisiți voi pentru cele de trebuință zilelor voastre pe pământ.

O, fiilor, Mi-e tare milă de voi, oițe fără păstor! Vin Eu din cer să vă dau mângâiere, să vă dau credință în Mine și putere să umblați pe urma Mea, căci credința voastră trebuie să fie ca a sfinților părinți, o, fiilor, nu ca a celor de azi care-și zic părinți peste voi. Vin Eu cuvânt pe pământ și vă strig: Veniți după Mine! Îmi cânt cântarea Mea de jale pe urma voastră și vă chem la izvor ca să beți. Cânt din fluieraș, cânt duios și vă strig prelung: Veniți la Mine, veniți la izvor. Eu vă voi odihni, vă voi da lapte ca să creșteți și ca să-Mi fiți fii! O, rugați-vă Domnului și sfinților părinți să scape turma creștină de vrăjmași îmbrăcați în piei de oi și de păstori de oi. Rugați-vă plângând, că vremea e cu rătăcire mare de la adevăr. Deschideți pravilele sfinților și căutați în ele ca să vedeți voi cât se calcă peste ele, și treziți-vă la veghe, căci cei ce-și zic păstori nu vă veghează, ci vă duc pe neștiute spre păcatul lepădării de credință, credința cea din străbuni, o, fiilor, și trufia este perna lor de odihnă și dorul de slavă.

O, veniți-vă în fire, voi, cei lăsați de izbeliște, și ascultați cântarea Mea, care vă cheamă blând! Eu vă sunt Păstor, Eu sunt din cer și vin din cer după voi și vă chem la fântână ca să vă dau, și vin cu apă după voi. Iată cum vin ca să vă dau. Luați și beți, și nu vă lăsați pieirii, căci vremea este ascunsă și e cu încercarea credinței, ca să vă lepădați fără să știți că vă lepădați. Eu, Domnul, nu vă voi lăsa. Vă voi păstori, vă voi striga, voi da să vă trezesc mereu la veghe și voi cânta duios din fluieraș, iar voi când auziți, luați și mâncați din cer și stați pe stâncă, fiilor, și feriți-vă de păcatul lepădării de credință, căci Eu vă ajut. Amin.

O, pace vouă, celor ce auziți glasul cuvântului Meu ca să-l împărțiți peste turma cea încercată mult pentru credință în acest timp! O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Să ne rugăm Tatălui pentru credință sfântă în oameni și pentru paza Tatălui peste cei binecredincioși. Voi sunteți ucenicii Mei. Cu voi Mă sprijin, cu credința voastră lucrez peste pământ, și strig mereu prin acest izvor, strig peste tot și peste toți: Pace vouă!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh am grăit cuvântul Meu peste biserica Mea în zi de pomenire a dreptei credințe și M-am odihnit cuvântând, căci odihna Mea este lucrul pe care-l săvârșesc pe pământ.

Iar voi, ucenici iubiți, împărțiți-Mi cuvântul, dați-l de știre de la margini la margini, căci voi sunteți ajutorul Meu pe pământ, voi sunteți sprijinul Meu și al sfinților Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16 februarie/1 martie 2015

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Păstorul Cel cu crucea păstorește și pe oi, și pe păstorii care păstoresc. Nu mai este folosită rugăciunea spre cer, ci numai bogățiile de pe pământ. Mare minune ar fi dacă tot neamul creștinesc ar ține cu sfințenie toate zilele de post. Crucea purtată: calea și mersul celui ce vine după Domnul.

Vine din cer, vine Cuvântul lui Dumnezeu din cer pe pământ, vine și Se vestește pe Sine că vine. Vine Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din Dumnezeu va lua și va vesti peste pământ Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt, și Mă vestesc pe Mine Însumi când vin cuvânt peste pământ ca să Mă așez în carte și să fiu împărțit în lung și în lat până la marginile marginilor, ca nu cumva să fie cineva să spună că n-a grăit Dumnezeu peste pământ în acest timp.

Eu sunt Iisus Hristos și sunt Păstor. Pe cei ce Mă cunosc și Mă cred și Mă așteaptă, pe aceia îi păstoresc și le dau din gura Mea și sunt ei mângâiați de Dumnezeu, iar pe cei necredincioși și neiubitori de Dumnezeu îi aștept, îi aștept să-Mi cunoască strigătul și să le întind mâna ca un Păstor și să-i scot dintre spini și să-i curăț apoi ca să le dau iertare pentru deșertăciunile vieții lor, că n-am venit și nu vin să pierd lumea, ci vin s-o mântuiesc pe cea din pierzare dacă va asculta ea glasul Meu, strigătul Meu după om.

În zi de duminică grăiesc cuvânt peste pământ, grăiesc ca un Păstor. Fiecare preot dacă-i păstor le dă din gura lui povăț și mângâiere și putere celor păstoriți de el. Așa este lucrarea păstorului și grăiește el în duminici și în sărbători, grăiește peste cei păstoriți de el, iar Eu dacă sunt Păstorul Cel din cer, Păstorul Cel cu crucea, Eu sunt Cel ce păstoresc și pe oi și pe păstorii care păstoresc, căci aceasta este lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, a Fiului lui Dumnezeu, a Celui Care are nume mare la sfârșit de timp când *«El vine cu oștiri din cer după El, călare pe cai albi, îmbrăcați în haine de in alb, curat»*, precum este scris că *«vine Domnul, Cel îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»*. Să se deschidă Scripturile și să se citească în ele ceea ce Eu, Domnul domnilor și Împăratul împăraților, spun acum cu gura Mea, ca să fie crezut ceea ce spun. Amin.

Duminica a treia a postului mare, duminica sfintei cruci, popasul cel de la mijlocul timpului cel pentru postul Sfințelor Paști, iată așezare scrisă de sfinții părinți peste biserica Mea de pe pământ! O, ce dulce este pentru cei din cer graiul Meu când grăiesc cuvânt peste pământ în sărbători! O, ce mare slavă se așează înaintea lor când Domnul lor grăiește călătorind cu ei între cer și pământ călare pe cai albi, precum este scris!

O, ce-ar face oamenii de pe pământ dacă li s-ar deschide ochii ca să vadă cu ei cum călătoresc Eu, Domnul, între cer și pământ cu sfinții Mei? Am spus poporului cuvântului Meu cel de azi și spun acum și lumii care-L știe pe Domnul, dar nu umblă pe urma Lui, îi spun să citească din cartea istoriei Domnului cartea Macabeilor și să vadă în ea cum cei din cer mergeau prin văzduh luptând cu săbii și cu săgeți ca și cei de pe pământ pentru cei credincioși, care strigau la Domnul, și mare era rugăciunea lor spre cer și puterea ei! O, dar ei trebuia să învețe din această arătare cerească și să înțeleagă din ea că nu pentru cele de pe pământ trebuie să se lupte omul, ci pentru cele din cer, pentru patria cea din cer a celor ce iubesc pe Domnul, căci scris este în Evanghelia duminicii de azi cuvântul Meu care-i învață pe cei iubitori de cer și le spune

că: *«Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze, căci cine va voi să-și mântuiască sufletul îl va pierde, iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelia acela îl va mântui, căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă dacă-și pierde sufletul și ce-ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul lui?»*. O, și le-am mai spus mulțimii și ucenicilor Mei să nu se rușineze, *«Căci cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta curvar și păcătos, și Eu, Domnul, Mă voi rușina de el când voi veni întru mărirea Tatălui Meu cu sfinții îngeri»*.

Chem și azi mulțimile, chem și iar chem popoarele de pe pământ și le spun și lor același cuvânt, căci patria cerească este aceea care va rămâne, iar dacă ei zidesc la altă împărăție și patrie pe pământ își vor pierde salvarea, își vor pierde sufletul, în timp ce ei ar crede că și-l vor mântui.

Eu, Domnul Iisus Hristos, vin din cer cuvânt pe pământ și chem la rugăciune popoarele, căci oamenii toți sunt păcătoși peste măsură și trebuie să bată la ușa cerului cu rugăciune fierbinte și să ceară milă, să ceară cu putere ca să li se deschidă cerul, de unde să li se dea.

Voi, popoare și căpetenii de popoare, o, ați lăsat să ruginească de tot această cheie cu care omul poate să deschidă cerul și să primească. Iată, nu mai este folosită rugăciunea spre cer, ci numai bogățiile de pe pământ și gloatele sărace care să slujească pentru cei bogați, pentru cei ce au și trăiesc în plăceri, dar dacă aceștia ar fi săraci ar striga la cer și s-ar mângâia cu mila care ar avea grijă de ei din cer, fără să le dăuneze lor această milă așa cum le dăunează bogățiile, banii și plăcerile lor.

O, Mă doare când îi văd pe cei bogați de bani și de avuții și de plăceri și de distracții, Mă doare când îi văd și când îi aud că-Mi cântă, că-Mi rostesc numele de care se folosesc pentru ei și nu pentru Mine, Mă doare când îi aud și când îi văd cum sunt, căci sunt goi de tot și n-au veșmânt pentru cer, că iată cum umblă femeia, umblă descoperită cu trupul și cu capul, umblă lumește tot timpul, și tot așa se pune apoi și în fața icoanei ca să grăiască Domnului, o, și Mă doare lipsa sfințeniei din rugăciunea celor ce Mă folosesc numai pentru binele lor, uitând ei că și cei din cer au nevoie de binele făcut de ei și plăcut Mie, adică după voia Mea, după legea Mea cea sfântă lucrat.

O, nu pot grăi celor ce-și zic păstori și slujesc în biserici, nu le pot grăi durerea Mea cea de la ei, căci ei nu Mă iubesc. Și cum ar putea să Mă iubească dacă nu aceasta este dorirea lor? E de ajuns să-i dea diavolului un vârf de deget, și dacă-i dai, el îți ia apoi toată mâna și toată inima, și nu mai rămâne omul pentru Dumnezeu nici dacă se duce să stea pe scaun de păstor. Dar cei ce Mă iubesc, cei cărora Eu le sunt iubirea, aceia altfel sunt, și trebuie ei să spună Domnului mereu în rugăciunea lor și să ceară spunând: *să știu că sunt în mâinile Tale, Doamne, chiar și când diavolul vrăjmaș mă are la mână prin multele mele slăbiciuni și păcate, pe care le-am adus înaintea Ta împotriva mea însumi, dar ține-mă în mâna Ta ca să nu mă pierd, Doamne, ci doar să mă umilesc adânc pentru neputința mea. Amin.*

O, ce mare minune s-ar ridica de pe pământ la cer dacă tot neamul creștinesc, tot neamul botezat ar vrea să nu calce, ci să țină cu sfințenie toate zilele de post, toate câte Eu, Domnul, am așezat pentru oameni pe pământ prin sfinți! O, greu Mă apasă neascultarea tuturor oamenilor, dar Eu îi strig și le amintesc de legea Mea cea sfântă pentru creștini și le

spun că sunt patru posturi în an, și ele trebuie să fie ascultate și împlinite cu frică și cu cutremur, căci altfel nu este bine pe pământ. Nici unui neam de pe pământ nu i-a fost bine când n-a ținut seama de așezările din cer venite pentru neamul creștinesc ca să fie ținute și ca să pot Eu, Domnul, să am cu ei viețuire și ajutorare pentru ascultarea lor. Orice necaz, orice amenințare, orice lucru și năvală diavolească se duc pe apa sâmbetei dacă postul și rugăciunea lângă post sunt aduse Domnului așa cum este orânduiala lor, căci Eu am spus tuturor: «*Rugați-vă neîncetat!*».

Să-l simt pe om când se roagă Mie, când Îmi grăiește, așa aștept Eu de la fiecare om, căci așa este adevărată iubirea celui ce Mă dorește și Mă iubește și-Mi grăiește, iar altfel e seacă vremea rugăciunii omului. Să facă roade rugăciunea așa cum face pomul, că numai așa se vede că Mă dorește și Mă iubește omul și se roagă după adevăr.

Iată o durere mare a Mea, că de peste tot ajunge la Mine durere neștiută că este ea și că doare, că văd pe mulți care dau să nu creadă, să nu mai creadă, după ce au avut folos pentru credință prin cei care au crezut și au iubit pe Dumnezeu. Dar să ajungi să nu mai crezi de la Dumnezeu pentru că nu-l mai ai la suflet pe cel prin care Domnul S-a strecurat și Se strecoară spre tine, pe cel de care ție nu-ți mai place pentru că-ți place de tine, iar de el ești nemulțumit, iată, aceasta este durere fără de mângâiere pentru Mine și pentru cei din cer, și numai celui ce-i place de el însuși căutându-și dreptatea lui, numai acela se împiedică în cel de lângă el prin care Domnul i-ar putea lui grăi, și iată, ajunge acela să nu mai vrea, să nu mai ia, să nu mai creadă de la Domnul. O, și vine așa peste tine, omule, vine aceasta ca pedeapsă a îndoielii tale, a nestatorniciei tale față de Domnul, vine ceea ce cauți, vine ceea ce lucrezi și faci tu, vine și te întunecă și te pedepsește și te alungă de lângă Domnul, iar tu ai răspundere pentru aceasta și ai de dat răspuns. O, numai cel ce rabdă totul, totul până la capătul răbdării, numai acela va avea plata fericirii pentru răbdarea sa, Eu așa am spus, și așa se va împlini, precum am spus. Amin.

Purtarea crucii și statul lângă Mine și lângă multa Mea lucrare dintre cer și pământ, numai așa poate omul care Mă cunoaște în acest cuvânt, numai așa poate să aibă el plată că M-a iubit și că M-a slujit, dar nu până la jumătatea drumului, nu așa se merge pe cale cu Mine. O, nu cu lumea, ci cu Mine și lângă Mine să meargă cel ce voiește să ajungă să vadă ziua slavei Mele, ziua la care tânjesc toți sfinții din cer, toate oștirile cerești. Viață păstorită, așa voiesc Eu să fie viața celor ce vor să fie creștini, căci fără păstorie din cer vine diavolul și păstorește el peste om cu ale lui.

Crucea purtată, aceasta este calea și mersul celui ce vine după Mine ca să fie cu Mine pe pământ, și în cer apoi. Tânjirea după cele din cer trebuie s-o poarte în suflet cel ce vine după Mine ca să fie cu Mine aici și pe vecii. Acestea le spun Eu, Domnul, celor ce au fost sau sunt sau vin să fie cu Mine pe cale până la sfârșit, până la venirea Mea. Eu vin mereu, vin după om mereu, vin și până la ziua Mea cea slăvită mult, și să înțeleagă omul această mare iubire a Mea, iar cine nu înțelege de iubire, e de plâns unul ca acela.

O, e mult de plâns pentru toți oamenii, măi poporul Meu. Grăiesc cu tine, fiule, și grăiesc în mijlocul tău pentru toți cei de pe pământ mari și mici. Tu ești poporul cuvântului Meu, micuța Mea obște de ucenici acum, la sfârșit de timp, și ești pregătit de Mine pentru cele ce am de împlinit și de împărțit acum, în vremea ta cu Mine pe pământ. Întărește-te,

dar, ca să-Mi fii de ajutor și ucenic să-Mi fii pentru împărțirea Mea peste tot, ca nu cumva să fie cineva să poată spune că n-a grăit Dumnezeu pe pământ în zilele cele de apoi, când oamenii nu-și mai întorc fața spre cer.

O, pace ție, poporul Meu, obștea Mea cea mică de ucenici! Pace vouă, și stați mereu, stați în ajutorul Meu mereu, o, fiilor! Amin, amin, amin.

2/15 martie 2015

Duminica a patra a Postului Mare, a cuviosului Ioan Scărarul și sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Domnul îi îndeamnă pe oameni să țină cele șapte săptămâni de post. Ascultarea de așezările cele sfinte aduce binecuvântare de la Dumnezeu, iar neascultarea aduce suferință. Arhierii de azi pregătesc fără să știe lepădarea de credința cea din străbuni.

Cu mare dor Îmi așez în carte cuvântul Meu, și cu fiecare grăire a Mea, cu atât mai mult Îmi crește dorul să grăiesc și sunt plin de dor și plin de cuvânt de dor. O, tot atât de dorit voiesc să fie pentru mulți cuvântul Meu, că voiesc să se hrănească mulți din el și să-și țină sufletul lor în cer, așa cum Eu, Domnul, Mi-l țin pe pământ după fiecare om, după fiecare suflet, și aș vrea cu dor să fie iubire de Dumnezeu pe pământ și să stea în cer iubirea celor ce iubesc, căci patria iubirii este cerul, fiindcă acolo se strânge ea, acolo își strânge ea pentru cei ce iubesc. O, fericite de cei ce au pe Domnul de iubire a lor, că numai această iubire își păstrează roadele nepieritoare, numai ea poate să aducă omului bucuria cea mai întreagă, cea care va rămâne ca plată scumpă celor ce iubesc pe Domnul.

Îmi așez în carte cuvântul Meu, iubirea Mea cea pentru om. Cine Mă iubește Mă așteaptă, Mă caută, Mă găsește și Mă păstrează al lui, iubire a lui, iar cine nu Mă iubește nu Mă caută și stă departe, departe de Mine cu dorirea lui, iar Eu știu că omul este neputincios fără Dumnezeu în mintea lui, în inima lui, și dau să Mă las găsit și căutat apoi de om, căci viața fără Dumnezeu e fără de cărare și e numai prin spini.

Odată cu această zi de duminică, a patra din postul cel mare, odată cu pomenirea cea bisericească a sfântului cuvios Ioan Scărarul, după denumirea care a căpătat-o el pentru descoperirea lăsată pe pământ a urcușului duhovnicesc, pe care el l-a numit scară, iată, tot în această zi soborul mucenicilor pătimitori în iezerul Sevastiei, cei care după trei sute de ani de la învierea Mea au mărturisit pe Domnul de Stăpân al sufletelor lor, căci au fost întrebați de mai-marii oastei romane ca să dea ei răspuns între a fi ai lui Hristos sau a-și păstra onorurile de ostași romani, iar ei au ales pe Domnul și pătimirea cea mărturisitoare cu mare răsunet, căci au răbdat pentru credința lor, pentru alegerea lor, și au fost slăviți pe deplin pentru dragostea lor.

O, cât de mult s-a pus la temelia bisericii Mele ca să fie apoi credință în oameni! O, cât de mulți mucenici au arătat prin vreme că Dumnezeu este mai presus de toate câte omul poate să dobândească, o, și cât de puțină credință este pe pământ, cât de puțină căutare după Domnul este în oameni! Iată ce face lipsa înțelepciunii! Pier oamenii unii după alții din lipsă de înțelepciune. Cine n-are frică de Dumnezeu acela n-are nici un stăpân, nici o speranță, nici o apărare și trece gol prin vreme, trece ca și cum n-ar fi fost, dar numele celor ce iubesc pe Domnul mărturisindu-L, rămân nume mari, nume

slăvite în cer și pe pământ, și pomenirea lor este veșnică, precum este și viața lor cea cerească apoi.

Mă bucur și-Mi alin dorul când grăiesc cuvântul Meu, iar când el este împărțit și căutat și iubit Mă bucur cu multul și-Mi alin dorul și se bucură sfinții Mei sub slava cuvântului Meu când vin cu ei însoțit ca să cuvintez și să fiu așezat în carte și să fiu împărțit și mărturisit.

O, oameni de pe pământ, ascultați glasul cuvântului Meu, înaintea căruia merg oștirile cerești, care-Mi alcătuiesc slava și lucrarea. O, apropiați-vă și ascultați, căci Domnul grăiește vouă. Voiesc să vă mustru cu blândețe pentru neascultarea voastră de datinile cele sfinte, căci prea puțini, o, prea puțini pe pământ aleg să asculte de Dumnezeu și de sfinți, iar în această vreme de șapte săptămâni afierosite pentru Domnul și pentru sufletul fiecăruia nu se mănâncă decât mâncare creștinească, bucate de post, fără untdelemn și vin, și se mănâncă pâine, poame, semințe, legume creștinești și se bea apă. O, dar voi nu ascultați, mulți, prea mulți dintre voi nu dați să ascultați, dar vă atrageți dureri pentru neascultare, o, fiilor, iar Eu, Domnul, sufăr pentru voi cu milă și Mi-e milă de voi când vă ajung necazurile, pe care singuri vi le înființați, călcând voi peste orânduile sfinte. O, ce frumoasă, ce binecuvântată ar fi o cetate, un neam, o țară care ar fi cu toată voința și iubirea pentru ținerea datinilor sfinte, pentru dragostea de Dumnezeu, Care S-a jertfit cu totul pentru om! O, ce frumoasă ar fi bucuria și viața celor ce ar iubi toți laolaltă pe Domnul prin ascultare de așezările Lui sfinte! Iată, lipsa temerii de Dumnezeu aduce neascultare de Dumnezeu în oameni și aduce apoi suferință. Vai de cetatea fără povățuitor peste ea, fără păstorire pentru căile cele sfinte!

O, țara Mea română, nu știu fiii tăi de ce te-am ales Eu pe tine să fii tu cetate a cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Toți în tine își văd de ale lor, de înțelepciunea lor cea fără Dumnezeu, dar Eu, Domnul, în mijlocul tău sunt plin de cuvânt din cer, iar scrierea cuvântului Meu este cea mai frumoasă, cea mai mare, cea mai dulce carte scrisă din câte au fost și sunt și vor fi, și prea puțini în tine Mă caută și Mă află și Mă îndrăgesc ca să Mă asculte apoi ca pe Stăpânul cerului și al pământului, de Care trebuie să se teamă omul ca să-L poată urma și asculta.

O, țara Mea cea de azi, tu ai alege mare înaintea Mea și voiesc să te cuprind în dragostea Mea, în cuvântul Meu, și vin la tine cu sfinții și Mă fac cuvânt pe masa ta și-ți dau din gura Mea. O, îți lipsesc păstorii, iar cetatea nepăstorită este lipsită de vlagă și de înțelepciune și se umple de nedreptate. O, n-am la cine să strig pentru veghe peste tine, că nu sunt cei ce iubesc pe Domnul, și iată, vin Eu cuvânt de Păstor pe vatra ta și dau să intru în fiecare casă, numai să Mi se deschidă. Vin cu veșminte cerești pentru fiecare suflet și vin cu hrană sfântă și cu sănătate de minte și de înțelepciune a minții, căci cine stăruie în Domnul, acela risipește orice ispită din calea sa, căci Domnul lucrează și ajută.

O, Mă doare când călcați peste datinile sfinte, fii români. O, trebuie pildă de viață în fața unui popor lipsit de viață și de păstorire, dar sunt Eu, Domnul, Eu, Care Mi-am pus viața pentru fiecare om, și de la Mine trebuie să ia omul pildă, așa cum ucenicii cei azi sărbătoriți au avut pe Domnul de cărare a vieții lor și nu s-au dat după cei mari și răi ai pământului, care-i voiau pe ei despărțiți de dragostea Mea din ei. O, iată, ei Îl aveau pe Domnul de pildă în mijlocul unui neam necredincios, și dau ei acum de lângă Mine ca niște prunci să gângurească cu cuvântul lor și să se audă pe pământ

glasul lor, iar Eu le fac intrarea și binecuvintez. Amin.

— **G**răirea noastră ne este una, Doamne, căci una am fost și în iezerul înghețat, în care ne-a pus mai-marele oastei romane la porunca împăratului care prigonea pe creștinii Tăi. O, una am fost cu toții, o singură inimă, o singură mărturisire și iubire când am fost întrebați dacă rămânem pentru Tine sau pentru onorurile militare pe care le aveam, iar purtătorul de cuvânt dintre noi a răspuns că chiar și trupurile noastre pot să ni le ia în schimbul onoarei celei mai înalte de a fi ai lui Hristos, Domnul nostru, dar necredința și trufia lor le erau mari, Doamne, și nu s-au muiat la inimă nici când pietrele cu care loveau spre noi se întorceau și îi loveau pe ei de moarte, și atunci ne-au băgat în iezerul înghețat, cu gârzi pe mal ca să nu fugim, dar dragostea pentru Tine ne-a fost mare și o lumină cerească a venit și a încălzit apa și trupurile noastre, dar ne-a durut adânc când unul dintre noi a ieșit căzând ispите întinse de prigonitori, și a intrat în locul lui un nou mărturisitor dintre gârzi și a primit acela a patruzecoa cunună împreună cu noi. O, dar dreptatea Ta a lucrat minunat și ai descoperit arhierelui cetății să ne scoată noaptea din apă și să ne pună la un loc ca pe niște nestemate strălucitoare foarte, așa cum se arătau trupurile noastre în apă strălucind, și brațele Tale părintești ne-au primit ca pe o bogăție cerească, Doamne, și am fost scriși mărturisitorii Tăi.

Le spunem la toți românii, le spunem la toți creștinii de pe pământ să fie statornici pentru Tine, Doamne, nu pentru oameni, căci arhierul cetății din vremea noastră a primit pe Domnul pentru mărturisirea noastră, dar arhierii de azi pregătesc fără să știe, fără de veste pregătesc lepădarea de credința cea din străbuni și amestecarea bisericii Tale cu toate felurile de biserici care nu slujesc lui Dumnezeu, ci trupurilor lor și atât.

O, e mare durerea Ta pentru biserica Ta, Doamne, iar noi, dimpreună cu toți sfinții zilei de azi, pomeniți lângă noi, Te rugăm, Bunule, fă trezire peste turma creștină și îndumnezeiește-o Tu cu cuvântul Tău și dă de știre, Doamne, să fie veghe sfântă pentru credință în fiecare suflet care nu voiește să se lepede de Tine pentru intrarea în amestecare. O, de-ar vrea biserica Ta să rămână cu numele ei și să și-l păstreze, ai aduce pacea în lume. Numai pentru statornicia ei Tu ai face minuni mari pe pământ și peste popoare, căci biserica ortodoxă nu trebuie să fie amestecată cu nimic, decât cu sfinții din cer, care au lăsat peste ea pe pământ cărare sfântă și veghe sfântă pentru păstrarea ei.

Și acum cu aplecare mare Îți mulțumim pentru mângâierea pe care o avem acum, în ziua noastră de sobor între sfinți și-Ți dăm mângâiere, o, Doamne, căci ranele Tale sunt vii, și cu ele îi vindecii pe mulți, pe toți cei ce Te iubesc și trec prin ispite fel de fel pentru lămurirea dragostei lor, care trebuie încercată. O, slavă Ție între sfinții Tăi, și cărare multă să aibă cuvântul Tău, Doamne, peste pământ în oameni. Amin.

— **O**, pace vouă, ucenici iubiți! Eu, Domnul, vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu, ca și pe Ioan cel azi pomenit bisericăște după datina cea de la sfinți lăsată, și iată-l binecuvântând el cuvântul Meu și lucrarea lui. Amin.

— **O**, e mare lucrarea Ta de azi, Doamne, și e binecuvântare mare ea peste pământ, iar eu am arătat prin cartea mea urcușul pe care trebuie să-l suie creștinii spre Tine și toți cei ce se nevoiesc să capete împărăția Ta, și m-au așezat sfinții părinți ca să fiu pomenit în

vremea postului mare și să ajut cu scrierea mea urcușul duhovnicesc pentru cei ce se nevoiesc, iar eu Îți mulțumesc de lângă sfinții azi pomeniți și Te rog cu duioșie multă să-Ți înțești, Doamne, binecuvântarea Ta și veghea Ta părintească și slava Ta peste pământul și neamul român, din mijlocul căruia noi, sfinții Tăi, ne hrănim cerește cu slava cuvântului Tău, care curge cu atâta iubire peste poporul Tău de azi și peste pământ apoi, ca râul care se revarsă peste tot, Doamne, iar Tu să ai rod și să-Ți crească pomii și roadele, și toate să fie spre tămăduirea neamurilor, Domnul meu, precum este scris. Amin.

— **E**u, Domnul, am înaintea Mea rugăciunile sfinților tămădie bine înmiresmată și lucrez la cerere și mult lucrez și am îngerii care-Mi împlinesc lucrarea și cuvântul.

O, neam român, rugăciunea și postul te țin în dragostea Mea, iar tu trebuie să ascuți și să Mă ajuți. Așadar, ai grijă de povețele sfinte de peste tine și teme-te să calci peste ele, căci temerea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii și duce ea la iubire și la ascultare și la putere sfântă și la biruință împotriva ispitelor fel de fel, căci ție îți trebuie putere, popor român, și-ți spun să știi de unde și din ce îți vine ea ca s-o ai apoi.

Acum, pace ție! Eu, Domnul, sunt cu tine pe cale și te povățuiesc mult și mereu, iar tu caută, o, caută să ascuți frumos, că frumoasă și slăvită este calea Mea prin mijlocul tău și poporul cuvântului Meu cel servitor Mie și ție din mijlocul tău. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2015

*Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor.
Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Domnul grăiește cu fiii lui Dumnezeu și cu fiii oamenilor, ca să ceară ei de la Domnul iertare pentru toate păcatele lor, și să facă bine celor ce-i urăsc. Românii să-și împartă unii altora cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele Domnului sunt flori de primăvară dăruite românilor.

Gândul Meu și inima Mea sunt numai la lucrarea cuvântului Meu din zilele acestea, pe care voiesc s-o semăn peste pământ și să fac cumva să răsără ea în calea și în inima oamenilor, căci lucrarea Mea este să-l apropii pe om de dorul de Dumnezeu, ca să fie acest dor pe pământ și să pot lucra prin el pentru om, căci mila Mea de om este mare.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul Tatălui și am spus că oricine cere de la Tatăl ceva în numele Meu îi va da Tatăl, numai să aibă omul dorul de Dumnezeu în inima lui.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Mă sprijin cu tine pentru venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea, și iată, Mă împart în lung și în lat cu ajutorul tău, iar pentru că Mă ajuți Eu, Domnul, te numesc popor al cuvântului Meu, cu care Eu te hrănesc ca să crești frumos și să veghezi frumos în calea Mea când vin cuvânt pe pământ. Știe lumea că Eu am cale în mijlocul tău și Mă așteaptă mulți, așa cum Mă aștepta mulțime mare când a aflat că Eu vin în Ierusalim după ce l-am înviat pe Lazăr, și voia mulțimea să ne vadă, voia și pe Mine și pe Lazăr, în timp ce arhierii se sfătuiă pentru răstignirea Mea și chiar pentru stârpirea lui Lazăr, pentru a cărui înviere mulți credeau în Mine și căutau să Mă vadă.

O, știe lumea că Eu vin la tine cuvânt, poporul Meu, și ies mulți întru întâmpinarea Mea și-Mi iau cuvântul și îl

ascultă și se hrănesc cu el, și voiesc să pot cu tine această lucrare, și dau să te întăresc pentru Mine, că multă întărire și multă mângâiere vă trebuie, fiilor, că voi sunteți puținei și sub greu mereu și nu mai am cu cine să Mă ajut pentru voi, iar voi sunteți sub sarcina Mea, fiilor. O, rugați-L pe Tatăl, rugați-L în numele Meu, rugați-L să vă dea putere și ajutor în toate și să vă vindece toate neputințele, căci Tatăl vă dă vouă, numai să fiți voi mereu duioși, mereu blânzi, mereu cu răbdare în toate, căci și Eu pe toate le-am răbdat și le-am purtat, și M-am dat pildă de răbdare urmașilor Mei și le-am arătat cea mai slăvită cale, calea umilinței de duh, de care oamenii lumii fug, ca nu cumva să semene ei cu Domnul, ca nu cumva să Se vadă Domnul în ei prin umilința Lui.

O, nu stăm mult în cuvânt, căci sunteți voi slăbiți, fiilor purtători de Dumnezeu, dar Mă însemnez în carte cu ziua Mea de praznic când am intrat în Ierusalim pe asin acum două mii de ani și când mulțime multă Mi-a ieșit în cale cu ramuri în mâini și-Mi cânta Osana, iar Duhul Meu era trist pentru cele ce aveau să urmeze.

O, nu știu cum să-i mângâi pe toți de pe pământ și să le dau nădejde la toți. Caut să le ies în cale cu cuvântul și să afle de Mine că vin cuvânt pe pământ și să-l ajut pe om, și să fac un Ierusalim în fiecare inimă care primește pe Domnul.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor, aplecați-vă spre iubirea Mea și fiți blânzi și smeriți cu inima și fiți duioși între voi și Mine, căci voi aveți nevoie de mângâiere și de salvare din toate răutățile de pe pământ. Eu, Domnul, vă dau vouă putere pentru iubire și pentru înviere. O, n-am pe cine să trimit pentru voi ca să vă dea pe Domnul, și iată, vin Eu și Mă dau vouă, numai să Mă așteptați și să deschideți bunătații cu care Mă țin după voi. O, cine v-ar mai da atâta mângâiere, atâta bunătațe? Eu, Domnul, vă învăț bunătața. Nu vă mâhniți unii pe alții, nu vă îndurerați unii pe alții, nu vă faceți rău unii altora. Fiți iertători și fiți miloși. Aduceți Domnului mulțumire pentru toate și nu-L uitați pe El și nu uitați de El, că multe rele îl pasc pe om când gândul lui nu este la Domnul.

Iată, vă mângâi în zi de praznic de Florii și vă dau povață pentru calea voastră sfântă. Aș vrea să vă mântuiesc de păcat, căci păcatul este vrăjmașul omului, și de aceea vă povățuiesc să fiți cu gândul la Domnul și la bunătațile Lui pentru cei ce-L iubesc.

O, fiilor, cereți iertare la Domnul pentru toate păcatele voastre și nu mai păcătuiți. O, fiilor, faceți bine celor ce vă urăsc, ca să-L înduplecați pe Domnul spre iertarea cea de o parte și de alta, și să nu mai aibă răul putere peste voi și între voi. Eu, Domnul, aș vrea să fiu mereu cu omul și aș vrea să fie omul cu Mine mereu și să-Mi grăiască aș vrea, și să fie pe plăcerea Mea grăirea lui cu Mine. Aș vrea să-l învăț pe om cum să fie plăcut lui Dumnezeu în toată vremea, iar el să se deprindă să lucreze așa. O, cât bine îi vreau Eu omului, și de aceea îl învăț să nu stea despărțit de Domnul cu gândul și cu inima lui.

O, țara Mea de azi, o, neam român, Mă slăvesc prin cuvânt în mijlocul tău în zi de praznic de Florii și-ți fac o rugămintă. Fă-te împărțitor de Dumnezeu peste pământ. Dați-vă unii altora cuvântul Meu, fii români, și mângâiați-vă unii pe alții cu Domnul. Fiți plini de blândețe și de duioșie și de iertare. Îmbrățișați smerenia inimii și veți câștiga o inimă nouă, o inimă din cer, căci cuvântul Meu vă povățuiește acum inimile voastre spre o lucrare nouă și dulce, căci bunătața inimii e mare comoară pentru om.

Fiilor, fiilor, fie-vă milă de Domnul și purtați-L în inimă și încălziți-L în voi, ca să-I fie bine Domnului în voi. O, câtă durere am pentru fiecare om și câtă milă și duioșie pentru fiecare! Ca pe niște flori de primăvară vă dăruiesc cuvintele Mele vouă. O, tot așa să vi le dăruieți și voi unii altora dacă această bogăție vine astăzi pe pământ.

Eu, Domnul, voiesc să-l ajut pe om să facă voia Mea și să nu mai calce peste ea, dar trebuie s-o cunoască și să caute s-o cunoască. O, vino tu, neam român, vino în ajutorul Meu și al tău! Căutați să-L cunoașteți pe Domnul în acest cuvânt, fii români, și dați-vă unii altora îndemnul spre înviere din păcat și putere sfântă pentru aceasta. Eu așa vă povățuiesc în zi de praznic de Florii și vă rog cu rugămintă sfântă, împliniți în voi cuvântul Meu, fiilor. Și acum, pace vouă! Eu, Domnul, vă spun: pace vouă!

O, și ție, popor al cuvântului Meu, pace ție! Voiesc să grăiesc cu voi, fiilor, și să vă învăț mereu ascultarea. Voiesc să-Mi întăresc coborârea și să vă întăresc pentru ea. Amin.

O, Tată, întărește-i Tu pe ei, căci ei Ne sunt de ajutor, Tată, iar Eu Mă voi preaslăvi în ei pentru slava Ta și a Mea, Tatăl Meu. Amin, amin, amin.

23 martie/5 aprilie 2015

Praznicul Dumnezeieștii Bunevestiri

Credința și fapta ei. Maica Domnului se roagă Fiului ei pentru ocrotirea hotarelor țării române. Maica Domnului pecetluiește neamul român cu darurile cele de sus ale credinței sfinte. Pământul român va primi curând slava Domnului deasupra sa.

In cer și pe pământul celor bine credincioși e zi de praznic împărătesc și este sărbătorit cu credință acest praznic, iar Eu, Domnul, sunt Cel vestit Fecioarei Maria prin înger că Mă voi coborî în pântecele ei ca să Mă nasc din ea Prunc și să cresc Om desăvârșit, Om din cer coborât prin lucrarea Duhului Sfânt ca să Mă fac Salvatorul omului pierdut din rai prin neascultarea lui de Dumnezeu, Făcătorul omului, și iată praznic împărătesc pentru Mine și pentru mama Mea Fecioara și venim și Ne așezăm în carte cu cuvântul acestei zile și vom fi împărțiți spre hrana sufletului celor ce cred venirea Mea de azi pe pământ cuvânt, că scris este în Scripturi că voi veni întru slava Mea, că voi veni iar și-Mi voi zidi pe pământ împărăția Mea cu cei credincioși.

Mai întâi vestesc pace peste poporul cuvântului Meu, peste cel ce Mă primește când vin cuvânt pe pământ.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! E zi de praznic sfânt, iar Eu, Domnul, găsesc în mijlocul tău masă de cuvânt pentru toți cei care cred venirea Mea de azi cuvânt pe pământ și le spun lor că odată cu credința trebuie și dovada credinței, fapta credinței, voia lui Dumnezeu lucrată de om, trăirea în ascultare de Dumnezeu din partea celor credincioși, ca nu cumva credința lor să le fie fără roade, fără putere.

Grăiesc pentru toți cei care pun grăirea Mea față în față cu ei și plâng înaintea lor durerea Mea pentru lipsa voii lui Dumnezeu din viața celor credincioși și necredincioși, căci Eu, Domnul, ar fi să fiu prima iubire a omului și să nu Mă dea omul în lături din viața lui, ci, din contra, să facă omul voia lui Dumnezeu, voia Celui ce a zidit omul ca să Se odihnească în el cu voia Lui. O, și plâng că nu Mă are omul de iubire a sa, și uită el de Dumnezeu, uită mult și se ascunde mult ca să nu facă voia lui Dumnezeu, ci să-și facă omul voia împotriva iubirii pe care ar fi să I-o dea Domnului, Celui ce S-a coborât din cer prin cuvânt de înger în pântece de Fecioară ca să iasă

apoi între oameni, ca să Se vestească pe Sine prin semne și minuni mai presus de fire, și apoi prin jertfă pe cruce, ca să învieze prin cruce Domnul și să se pecetluiească prin învierea Lui adevărul că Dumnezeu a venit pe pământ, că este în mijlocul oamenilor până la sfârșitul timpului și-Și lucrează împărăția Sa și-Și alege popor pentru Sine și ca să dăruiască apoi toate ale Sale celor credincioși Lui pe pământ.

O, mamă Fecioară, mama Mea, e sărbătoarea Noastră, mamă, și a îngerului cel binevestitor, care a grăit cu tine din lumină, mamă, și M-a dăruit pe Mine ție prin cuvânt rostit și bine pecetluit de Duhul lui Dumnezeu, mamă. Hai, așadar, să Ne desăvârșim în cuvânt în ziua aceasta sfântă pentru cei credincioși și mai ales pentru cei din cer, mamă. O, hai cu dulcele tău glas cu care ai grăit între tine și îngerul trimis de Dumnezeu la tine, mamă, și vom aduce mângâiere pe pământ prin graiul Nostru sfânt. Amin.

O, Fiul meu iubit, Copil proorocit de înger, că Te vei naște din mine și vei fi Mântuitorul lumii, o, ce mare, ce multă este lucrarea cerului pe pământ, că dintr-o mică ciocănitură în ușă a cuvântului îngeresc cu care am grăit eu în ziua aceea s-a făcut o așa de mare lucrare pe pământ apoi, Fiule Doamne. A stat îngerul de vorbă cu mine din baie de lumină cerească și am stat de vorbă cu el, căci mă tulburasem și mă întrebam ce fel de închinăciune poate fi aceasta! Dar glasul îngerului mi-a liniștit duhul și mi-a zis: «Nu te teme, o, nu te teme de harul Domnului cel de peste tine. Acum vei lua în pântece pe Fiul Celui Preaînalt, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit». «Dar eu nu știu de bărbat», i-am zis îngerului, iar el a zis: «Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și vei fi umbră de puterea Tatălui, al Cărui Fiu va fi și al tău». Și mi-a vestit îngerul despre Elisabeta, ca să văd eu apoi adevărul celor spuse de el și m-am dus degrabă la ea spre închinare și Duhul Sfânt a grăit mie prin ea: «Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecei tale, că a venit la mine maica Domnului meu și a săltat pruncul de bucurie în pântecele meu». O, și am cântat apoi cântarea mea, mărindu-L pe Domnul cu sufletul, cu duhul și cu trupul gurii mele și am rostit cuvinte cerești și au rămas ele spre mărturie acelei clipe când m-am întâlnit în lumină cu îngerul lui Dumnezeu, căruia la sfârșitul întâlnirii i-am spus: «Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău».

Grăiesc cu Tine în cer, Fiule Doamne, în ziua noastră de praznic, căreia îi facem aducere-aminte iar și iar, că fără de sfârșit ești Tu și împărăția Ta și lucrarea ei, și aș vrea cu dorul duios, aș vrea să fie mereu sărbătoare pe pământ pentru noi cu cei credincioși și să se întindă sărbătoarea noastră peste cei necredincioși, ca să-i cuprindă și pe ei împărăția Ta cea fără de sfârșit și să Te cunoască și ei de iubire a lor, Fiule Doamne, că mereu pe pământ eu am suspinat după iubirea cea pentru Tine a omului și mereu am căutat să-i fac pe oameni să Te cunoască și să Te dorească pentru ei, căci Tu ești Împăratul Cel fără de sfârșit și ești Mirele celor ce vor fi veșnici ca și noi, ca și toți cei din cer, Fiule scump.

O, în ziua aceasta Îți închin o rugămintă dulce și Te rog prin ea pentru poporul cuvântului Tău, pentru sluga Ta de azi, cu care-Ți sprijini venirea și lucrarea Ta de cuvânt. Cercetarea Ta cea dulce zi și noapte s-o simtă ei. Mângâierea Ta să le-o dai din destul, căci sarcina lor este grea, Fiule scump, și n-au ajutor de pe pământ, și nu știe nimeni să-i ocrotească pe ei ca să poată pentru Tine puterea lor, că mare sprijin Îți trebuie de la ei și multă ocrotire le trebuie mereu, și multă vlagă, Fiule scump. Duhul Sfânt să le aducă lor toată ocrotirea, toată vlagă

și tăria cea bună, și dă-le lor sănătate multă și mereu și vindecă-i pe ei de greu, ca să poată pentru noi, Fiule Doamne, că n-avem alții, o, nu mai avem alt sprijin pentru noi și pentru ei și pentru venirea multei Tale lucrări acum peste pământ.

O, ai grijă prin îngeri și prin sfinți de țara română, Fiule scump, și toate hotarele ei sus și jos să fie sub paza Ta. O, rușinează-i pe toți cei de pe pământ mari și mici cu această pază cerească a Ta peste pământul român, în mijlocul căruia Tu Te desăvârșești în cuvânt. O, dă-le multă dragoste fiilor cuvântului Tău, ca în dragoste să umble ei ziua și noaptea înaintea Ta și să ceară de la Tine cele ce trebuie să vină și să se așeze pe pământ. O, dă-le ca să aibă, că Tu trebuie să le dai să aibă, și dă-le putere să facă lucrarea Ta, și toate nevoile ei să le poată duce, Doamne, Fiule al meu.

Cete de îngeri să înconjoare înăuntru și la hotare și afară de ele pământul și neamul român, dar fă-i pe toți fiii acestui neam să-Ți afle glasul, Doamne, și să vadă în cuvântul Tău venirea Ta de azi, slava Ta cea multă pe pământul român.

O, fii români, duhul meu de mamă a Fiului lui Dumnezeu să vă miște inima și să vă învețe să iubiți viața, iar viața este Fiul meu Iisus Hristos, Care a spus: «*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*». O, de ce să aveți voi altă cale și nu calea vieții și pe Stăpânul ei de Stăpân al vostru?

O, fii români, vă mângâi și vă port sub omoforul meu, pe care-l am desfăcut deasupra acestui pământ ales de Dumnezeu pentru Sine acum, la sfârșit de timp. O, treziți-vă bine și întâmpinați pe Domnul, Care Se face cuvânt de venire a Sa după două mii de ani de la întâia Lui venire. Duhul de mamă a lui Hristos vă pecetluiește acum cu darurile cele de sus ale credinței sfinte, dar întăriți-vă nădejdea și apoi credința și iubirea, căci pământul român va primi curând, curând toată slava Domnului deasupra sa, iar voi să nu fie să vă rușinați atunci că n-ați avut credință. O, fiți credincioși venirii Fiului meu cuvânt pe pământ la voi și împărțiți-l unii altora, și rog cetele îngerești să aducă vouă aproape aceste cuvinte, așa cum la mine a adus îngerul vestea cea bună, pe Domnul, Care a venit pe pământ.

O, binecuvintează, Fiule Iisus, grăirea mea și fă-o roditoare pe ea. Împlinește dorul meu și Te întărește în mijlocul poporului cuvântului Tău cu toată puterea cea din cer pentru el și dă-le lor ajutor și ocrotire în toată vremea, o, Doamne, o, Fiule scump. Amin.

— **E**u, mamă, Mă sprijin cu ei și trebuie să-i sprijin și Eu pe ei, și le ascult lor glasul rugăciunii și le pregătesc împlinirea când ei Îmi cer. O, ce frumos, ce dulce se roagă ei pentru țara Mea de azi și a lor! O, cât tânjesc ei să curm Eu toate încurcăturile care stau peste neamul român din pricina lipsei de călăuză și din pricina îngâmării celor ce nu știu ce este Dumnezeu și cât este El la cârma tuturor lucrurilor, mamă!

Și acum, slava Mea și a ta încununează această zi de praznic sfânt și se scrie în carte această slavă, mamă.

O, popor al cuvântului Meu, M-am scris cu zi de praznic sfânt în cartea Mea de azi cu voi, fiilor. O, fiți sprijinul Meu, căci Eu, Domnul, sunt sprijin mare pentru voi în toate câte voi purtați și lucrați. Mereu, mereu hrăniți-vă cu voia Mea, fiilor. Ea să vă fie mângâiere.

Ați fost plâpânzi o vreme și ați fost neputincioși. Luați ca pe o mângâiere din partea Mea orice încercare, căci Eu veghez pentru voi, și să veghem, fiilor! Cereți voi Tatălui în numele Meu tot ce voiți după voia Mea, și cereți putere pentru Mine vouă. O, cereți mereu ocrotirea Mea vouă, fiilor,

căci Tatăl Se bucură mult să vă audă duhul și glasul.

O, cereți pentru țara română mântuirea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2015

Duminica Învierii Domnului. Sfintele Paști

Povețe pentru neamul român, cum să-l iubească pe Domnul: bunătate, milă, duioșie și nepăcățuire. Glas de trezire peste neamul român, pentru cei care-l stăpânesc cu nedreptate. Iubirea dintre frați să fie ca între îngeri. Duhul dezvinovățirii și duhul iscodirii să fie înlocuite cu duhul cuminte și duios și plin de grijă pentru ordine desăvârșită.

In cer și pe pământ e praznic de înviere. Eu Însumi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Domnul Cel înviat, Eu Însumi în amintirea învierii Mele rostesc salutul cel pentru Paști: Hristos a înviat! Eu Însumi Îmi slobod glasul peste toată suflarea care-L laudă pe Domnul: Hristos a înviat! Pășările toate de pe pământ și din văzduh, animalele toate după felurile lor, vietățile de pe pământ, de sub pământ, din văzduh și din ape, toate Mă cunosc de Stăpân și de Dumnezeu al lor, toate Îmi cer și Îmi dau, Îmi dau slavă și închinare, Îmi dau ascultare și-Mi dau iubire cu glasul și cu lucrarea lor, iar Eu le dau în ziua aceasta mângâiere și înviere și le spun lor: Hristos a înviat!, așa cum și ele toate spun în această zi, căci și ele spun: Hristos a înviat!

La toți oamenii care au fost și sunt și vor fi și se vor naște pe pământ, la toți le spun salutul învierii Mele: Hristos a înviat! O, nu e nimeni dintre oameni să nu creadă că este Dumnezeu, dar trufia și lașitatea îl țin pe om pe căile deșertăciunii și îl îngâmă împotriva Mea ca să se arate el luptător cu puterile cele de sus, în fața cărora ar trebui să-și recunoască păcatele și toate deșertăciunile lui cele împotriva lui Dumnezeu, dar Eu, Domnul, n-am căzut în lupta omului cu Mine, ci a căzut omul, iar Eu vin cu învierea, căci Eu am înviat dintre cei morți ca să le dau oamenilor înviere, să dau iertare celor ce-și văd greșalele căutându-Mă să-i împac cu Dumnezeu, căutându-Mi bunătatea și cerându-Mi mântuirea, iar Eu nu lucrez cum lucrează omul de pe pământ cu cel vinovat, ci lucrez îndreptarea și iertarea omului care nu-și iartă păcatele, ci apasă pe ele înaintea Domnului, iar Domnul îl iartă pe cel credincios, pe cel ce se scoală din moarte. O, cum să nu-l iert pe cel ce bate să capete înviere, pe cel ce știe cu înțelepciune de sus să-și privească și să-și vadă păcatele și deșertăciunea lor? O, cum să nu dăruiesc Eu înviere ca un înviat?

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Hristos a înviat! Și trec prin mijlocul tău cu grăirea Mea și o dăm apoi peste pământ ca să ia din ea cine voiește să ia. Hai să dăm acum neamului român salutul cel pentru Sfintele Paști și să grăim cu el în zi de praznic de Înviere, căci grăirea Mea este în mijlocul tău cu cei cu care Eu, Domnul, grăiesc, și apoi merge ea și se așează.

O, neam român, Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, îți vestesc praznic de înviere. Eu sunt cu mângâierea și cu învierea. Eu sunt cu duhul păcii, împărțind din el. O, să fii cuminte, să fii cuminte și credincios venirii Mele la tine și grăirii Mele de peste tine, Eu așa îți doresc. O, nu te îndoie de învierea Mea dintre cei morți, nu te răci de ea, căci au înviat odată cu Mine sfinții cei adormiți până atunci și au intrat în sfânta cetate și au vestit pe Domnul, Care le-a dăruit lor învierea în ziua aceea. Mă rog Tatălui Meu în zi de praznic de Înviere, Mă rog din mijlocul tău, de pe vatra ta Mă rog să te ajute El să faci

tu voia Mea pe pământ între neamuri, căci cei ce beau și mănâncă și curvesc și fumează și fură și mint și fac toate cele împotriva lui Dumnezeu și a vieții lor, aceia nu fac voia Mea nici în zi de praznic de Înviere și se duc încoace și încolo pe pământ și-și fac rost de petreceri proaspete și nu merg la o slujbă sfântă ca să-L laude pe Domnul pentru toate darurile coborâte din cer peste ei: soare, lumină, vânt, apă, hrană, mângâiere și toate într-una: iubirea Domnului pentru om.

O, nu dau oamenii slavă și mulțumire Celui ce ține cerul și pământul în palma Sa, ci își dau unii altora slavă și nu știu de nici un fel de stăpân peste ei, și vai celor fără de ocrotire lor! O, fii români, primiți-Mi rugămintea pe care v-o fac și ascultați de ea. Împărțiți-Mi cuvântul, fiilor, dați-l unul altuia și hrăniți-vă cu duh de înviere și de iubire, că are omul nevoie de înviere din păcat, chiar dacă el nu știe această lipsă în care viețuiește. Am grăit înainte de răstignirea și de învierea Mea și am spus deslușit că este rai și că este iad, și i-am spus tâlharului care M-a mângâiat din dreapta Mea de pe crucea lui împotriva celui din stânga crucii Mele, care Mă defăima, i-am spus celui ce M-a mângâiat și M-a rugat pentru el: «*Astăzi vei fi cu Mine în rai!*». M-am dus în iad după răstignire, M-am dus în locuința morților și i-am înviat pe cei sfinți și au mers ei înaintea Mea în Ierusalim mărturisitori cu dovezi deslușite, și am arătat prin acestea că este rai și că este iad și că între acestea două este Dumnezeu Cel înviat.

Iată, iarăși vin pe pământ, și Mă fac cuvânt în mijlocul tău, neam român, și-ți grăiesc ție acum, și te rog să fii credincios că Domnul grăiește cu tine și te roagă să-L vestești că El vine la tine și te povățuiește și te cheamă spre duhul iubirii de Dumnezeu, ca să semeni tu cu Domnul pe pământ. Aș vrea să te învăț cum să-L iubești pe Domnul. Mai întâi îți trebuie bunătate și o dovadă frumoasă a duhului bun și a lucrului bunătății, și-ți trebuie apoi roade ale acestei lucrări. O, îți trebuie milă, nu judecată pentru semeni, și îți trebuie pentru aceasta duioșie. Duioșia ține sufletul cald ca o mamă asupra rodului ei, al copilului ei, pe care-l veghează cu iubire. O, îți trebuie nepăcățuire, fiu român. De câte ori te trage spre el păcatul, tu trage-te cu dorul și cu dragostea spre Cel ce a murit și a înviat pentru ca tu să ai viață și înviere și mângâiere, și nu te du spre păcat când păcatul te trage, căci plata păcatului când vine este grea de purtat și de străbătut prin ea, fiindcă ea ori îl moaie, ori îl asprește pe om.

Iată, te învăț cum să-L iubești pe Dumnezeu, fiu român, și să nu uiți pe cale de Cel ce te învață, să nu uiți de Mine când ar sta în fața ta cineva care ți-ar spune că acolo la Pucioasa nu este Dumnezeu în cuvânt și că este minciună, și, din contra, să arăți prin pilda noii tale vieți și purtări că Domnul are putere de înviere din păcat peste om de acolo, din locul de unde este coborârea glasului Său ca să-Și semene pe pământ cuvântul Său, cu care Se ține după om ca să-i dea lui mângâiere și înviere.

O, cum să nu grăiesc cu tine mult, neam român, fiu român? Cum aș putea să nu-ți grăiesc aparte când pe vatra ta Mi-am întocmit staul ca să cobor în el cuvântul Meu, așa cum grăiam peste cortul lui Moise și vesteam lui Israel cuvântul Meu? O, vreau să te fac popor tare între popoare, dar prin iubire de Dumnezeu și de semeni să fii tu tare, că nu e de învins un așa popor cu care este Domnul și îl poartă de mână prin furtuni.

O, Mi-e jale de la cei ce stăpânesc peste tine cu nedreptate, cu necredință, cu neînțelepciune și cu ne iubire de Dumnezeu și de țară, Mi-e jale de la ei, popor român! O, de atâtea

ori am strigat peste tine trezire în vreme rea și grea, și tot așa te strig și acum, în zi de praznic de Înviere: O, scoală-te și dă de peste tine pe cei ce nu iubesc țara, ci doar petrec petrecerile lor și iau pentru ele din avutul țării. O, roagă-te Mie să cadă de pe scaune cei ce te stăpânesc cu nedreptate și cu mâinile nespălate. Hai cu unire să lucrăm și să punem la locul lor dreptatea și mila și iertarea și pacea și buna orânduială precum în cer! O, scoală-te, neam român, și caută în mijlocul tău pe cei cu duhul subțire, pe cei care văd și înțeleg, și caută tu să ai căpetenii peste tine fii destoinici din mijlocul tău, căci vai de cetatea care nu are conducători peste ea, ci doar jefuitori!

O, e multă nedreptate lucrată de sus în jos în mijlocul tău, neam român! O, scoală-te și vezi ce este de făcut cu toată soarta ta, că tu nu mai ai acum peste tine veghetori pentru viața ta, o, nu mai ai, și mișună mult nedreptatea dinspre vârf prin țară. O, trezește-te când vezi că nu e bine. O, trage clopoțelul ca să se audă și să nu fii tras spre întunericul celor ce s-au așezat sus pe scaune ca să le fie lor bine și cinste, iar tu nu mai ai acum peste tine veghetori cu milă, o, nu mai ai, și voiesc să te ajut și să te povățuiesc, că Mă doare să te știu sub mâini care te țin sub voia lor. O, de când nu mai este la locul cârmei cel ce-și iubește cu foc în inimă țara și neamul, veghind cu iubire și cu grijă peste soarta țării, de atunci s-a pus parcă zăbranic peste fața ta, o, țara Mea de azi, iar ceea ce Mă doare este că tu taci și nu te scoli la veghe și la descătușare de sub cei ce n-au milă de tine și n-au dragoste de țară ca să facă în tine armonie, căci n-au decât duh de trufie și de nepăsare și de neveghe pentru țară. O, scoală-te și lucrează-ți salvare și caută cu călăuză peste tine, dar caut-o ca s-o găsești, caută din loc în loc, și să nu fie pe nicăieri fără cârmă peste ei fiii români. Iată, nu se pot uni într-un singur duh și lucru cei ce se dau că-ți vor binele, dar dacă ei nu pot fi una, pot ei să-ți facă ție bine? O, nu pot aceștia să-ți facă bine, căci unii se țin de scaune, iar alții dau să le ia pentru ei, și nu așa e puterea și lucrarea ei, ci este altfel, și iată, roagă-te Domnului să caute ajutor pentru tine, neam român.

O, Tată scump al Meu, caută Tu cârmuitori cu milă de țară și de neam pentru neamul român, căci fiii acestui neam sunt robiți acum sub cei fără dragoste de țară, dar lucrează Tu, Tată, și fă bine și fă lumină peste neamul român! Amin.

În zi de praznic de Înviere Eu, Domnul Cel înviat, am umblat la duhul neamului român ca să-l răvășesc și să-l trezesc de veghe, că se suie durere la cer dinspre cei ce s-au așezat acum să stăpânească peste țara română fără să iubească acest neam și acest pământ binecuvântat, și va fi să lucrez Eu, Domnul, pentru soarta acestui neam, că am în planul ceresc acest pământ și neam și am lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ pe vatra lui.

Acum, popor al cuvântului Meu, te așez iar și iar în ascultare de Dumnezeu, în viață călăuzită și vegheată, și nu uita de firea cea înnoită cu totul dacă te-ai făcut copil al cerului pe pământ. Cel ce voiește să stea lângă Mine, acela numai prin ascultare poate să voiască aceasta. Iubirea cea dintre frați trebuie să fie ca și cea dintre Mine și Tatăl, ca și cea dintre îngerii Mei, căci trebuie ca în cer să fie ea pe pământ. Duhul dezvinovățirii să nu se pomenească în inima și pe limba fiilor cerului pe pământ, iar duhul iscodirii nici atât, o, nici atât, ci numai duhul cel mai cuminte, cel mai duios, cel mai plin de griji pentru cele ale ordinii desăvârșite, întregi întru toate și pentru toate, ca să fie pace și dreptate, iar dreptatea lucrurilor să n-o socotească oricine cu inima și cu limba sa, căci trebuie numai cu ascultare să vă fie toată lucrarea, fiilor. Iată, neamul

român nu are, nu mai are călăuză și e numai dezbinare peste tot între fiii români și zic ei că așa este în politică, iar zisul lor nu-i scapă de vina de a nu avea iubire între ei și unitate pentru mersul țării. Între voi însă să fie și să se lucreze cu călăuzire, fiilor, și nu toți pot fi călăuze și nu trebuie așa, ci trebuie duhul ascultării să vă fie vouă mântuitor, iar ascultarea să vă fie chiar iubirea pusă în lucru, fiilor.

O, fiți înțelepți cu multul peste tot, căci fiii lui Dumnezeu nu trebuie să ațâțe Duhul Domnului, ci trebuie să-L roage, să-L înduplece, să-L aștepte și să-L lucreze împotriva oricărei furtuni, care pe neștire ar da să vină și să bată, iar voi să învățați să ascultați de cei ce între voi îi spun furtunii: Taci! Atunci trebuie furtuna să se supună și să tacă și să nu facă pe nicăieri stricăciuni, căci pilda râului cel de după furtună a fost multă, și din rău trebuie să învățăm să ne ferim de rău, fiilor. Voi sunteți sub sarcină grea, și trebuie să ascultați de duhul înțelepciunii și al ordinii, și să vă primiți unii pe alții pentru această lucrare, că numai sarcini avem de purtat și de mișcat, chiar dacă se simte multă osteneală pentru lucrul care trebuie purtat.

Iată, se apropie iar și iar strângerea la izvor a celor ce așteaptă să vină zile de slavă a Mea aici cu Mine și cu voi, iar vouă vă trebuie putere bună și pace și armonie în toate cele grele pe care le aveți de lucrat mereu. Eu, Domnul, vă dau ajutor de sus și de jos, de lângă Tatăl și de lângă voi, și vă trebuie iubire mereu pentru ca să cunoașteți tot statul Meu lângă voi.

O, feriți-vă de clipe de încordare, fiilor, iar de la mijloc să se spună mereu oricărui fel de furtuni: Taci! Și ea să tacă numaidecât și să se supună.

Peste toată suflarea aduc mângâiere Eu Însumi în zi de

Paști sfânt și vestesc vestea învierii Mele: Hristos a înviat! O, și voi veni cu mama Mea Fecioara și cu izvor de tămăduiri, că peste cinci zile se strâng creștini la izvor pentru apa cea tămăduitoare prin rugăciune și prin duhul și harul mamei Mele, care tămăduiește, și trebuie să punem masă și din cer și de pe pământ, fiilor.

Eu, Domnul, le mulțumesc cu aplecare celor care vă ajută pe voi aici sub greu, și vor fi mult și dulce răsplățiți cei care nu se cruță pe ei înșiși pentru ca să stea lângă Mine și lângă voi sub crucea Mea cea de azi cu voi. Așa învăța să fie creștini cei ce vor să fie adevărații Mei fii, cu multă și mereu umilință dăruindu-se ei.

Hristos a înviat! Peste toți și peste toate să se așeze acest cuvânt mângâios.

Hristos a înviat! Să se bucure de această bună vestire cei din rai și cei din iad! După două mii de ani de la venirea Mea pe pământ Fiu al Omului și de la învierea Mea de după răstignirea de pe cruce, Eu Însumi vin și grăiesc cuvânt peste pământ, și toată făptura, toate vietățile, toate cele cu suflet viu Mă cunosc și-Mi dau slavă și-Mi cer și-Mi dau, și tot așa așa vrea să fie și omul care este deprins cu răul obicei de a Mă părăsi pentru el însuși de multe, multe ori, chiar dacă Mă cunoaște și Îmi știe voia.

Iar și iar peste toți și peste toate să se audă din gura Celui înviat vestea cea despre Sine: Hristos a înviat! și să fie mângâiere și înviere.

O, pace ție, popor care Îmi slujești aici lângă izvor, căci oaspete din cer pe pământ Mă fac când vin la tine cuvânt. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 2015